

KOMMUNISTISK POLITIK

17. maj 2006:
Over 100.000 på gaden!

**SKROT
"REFORMEN"
-
SKROT
FOGH**

Nr. 11

10. årg.

2006

26. maj -
8. juni

Støttepris 12 kr.

TEMA: EFTER 17. MAJ - KAMPEN FORTSÆTTER

- Offentlig barbering s. 2 ● Enhedslisten som masseparti s. 3 ●
Studenterbesættelser landet over s. 4 ● Ung og fattig i ghettoen s. 6 ●
FEs propagandarapport s. 7 ● Jagt på arbejdsløse s. 8 ● Fredsfestival 2006 s. 10 ●
Samfundets byrde s. 11 ● 17. maj 2006 s. 12 ● "Prop jeres spanskror op" s. 14 ●
Hvem sagde efterløn? s. 15 ● USAs geopolitiske mareridt s. 17 ●
"Massebord" på Europas fattige s. 20 ● Debat s. 22 ● Et fransk pust s. 24

Offentlig barbering

Op til folketingsvalget i begyndelsen af 2005 pralede Venstre i avisannoncer således:

"Antallet af offentligt ansatte er ikke faldet! Vi har tværtimod ansat 14.000 flere og flyttet penge til service tættere på borgerne".

Det var bare fup og bedrag. Det viser sig nu, at antallet af offentligt ansatte på fire år – fra 2002 til 2005 – faldt med ikke mindre end 20.000 personer. I 2002 var der ansat 833.000 i den offentlige sektor, i 2003 var tallet 822.000, i 2004 817.000 og i 2005 813.000.

Fogh-regeringen har altså konsekvent barberet den offentlige sektor, samtidig med at behovene er vokset. Det er den egentlige forklaring på skandale efter skandale, fra kødkontrol til skoler og plejehjem. Der er simpelt hen for få ansatte, der tvinges til at løbe stadig hurtigere, i et stadig dårligere arbejdsmiljø.

Der er ingen grund til nostalgisk begejstring for den kapitalistiske offentlige sektor, som den blev opbygget af socialdemokratiske regeringer. Den var bureaukratisk, ofte indspist og forpampret, og vendte som i alle borgerlige klassesamfund brodden nedad. Men Fogh-regeringen har ikke afbureaukratiseret den, men bureaukratiseret den yderligere, med enorme mængder papirarbejde, 'kvalitetskontroller' og lignende, mens det reelle arbejde og kvaliteten deri er blevet konstant sænket, indtil det ikke længere hænger sammen, eller kan skjules – ikke engang af den velvillige regeringspresse, som omfatter stort set alle landets medier. Og skandalerne kommer frem. Der ligger talløse nye og venter på masser af områder.

Samtidig har privatiseringer og udliciteringer sikret private virksomheder og det enerådende profitmotivs gennemtrængning af hele den offentlige sektor. Skolernes sportshold, kultur og museer er blevet plakatsøjler. De uprofitable dele er stadig offentlige opgaver, de profitmulige har fået private ejere. Den offentlige sektor betjener erhvervslivet – ikke samfundet, ikke menneskene. Skoler, uddannelser, sundhed, ældrepleje, sociale foranstaltninger: alt er blevet forringet og forværret, mens regeringen lyver om tal og forbedringer.

KOMMUNISTISK POLITIK

En af konsekvenserne af den nyliberale politik er atomiseringen af selv de simpleste sammenhængende opgaver – og at ingen har ansvar for noget som helst.

Nu hvor kommunalreformen er ved at blive gennemført vil man se denne tendens forstærket. Den offentlige sektor vil ikke være for de svage, ikke for dem, der har brug for hjælp, ikke for de ældre. Den skal være til for de raske, dygtige, ressourcestærke: de skal nemlig bruges hurtigt af profithungrende monopoler.

Så lad de gamle ligge og vælte sig i deres egen afføring. Lad være med at genopræne dem, når de bliver sygdomsramt. De er alligevel ingen nytte til.

Efter 4 lange år med Anders Fogh og hans dårlige selskab er der ikke meget, der kan overraske. At det er de riges regering, Mærsk McKinney Møllers regering, ved alle. At det er en fremmedfjendsk, ungdomsfjendsk, ældrefjendsk og arbejderfjendsk regering er ingen nyhed. Det vækker heller ikke opsigt, når regeringen bliver grebet i en løgn. Det er så bedøvende normalt, at den lyver. Om politik, resultater, kendsgerninger og tal. Også om så præcise størrelser som tal.

- Vi har tilført flere penge til skolerne, siger den (men der er flere i klasserne, og kvaliteten er forringet).

- Vi har tilført flere midler til ældreområdet (og skåret ned på personalet og skandalerne vil ikke gå væk).

- Vi har ikke skåret ned på den offentlige sektor, siger den. Det passer heller ikke.

Den lyver bare, igen, igen.

De offentligt ansatte ved, hvordan tingene hænger sammen – eller rettere ikke gør det. Men de er også blevet kujoneret, truet til tavshed, skræmt fra protest. Men protesterer de ikke, vil de stå tilbage med ansvaret og 'skylden', når skandalerne uundgåeligt eksploderer.

Derfor var der også mange offentligt ansatte, der deltog i den massive protest mod den ny anti-velfærdsreform den 17. maj – og derfor støtter mange protestbevægelsen.

Men deres stemme må lyde kraftigere endnu. Det er på høje tid at sige fra, for alvor! *Redaktionen 23. maj 2006*

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for

APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Redaktion og abonnement

Onsdag og torsdag
15.30 - 17.30

Ansvarshavende redaktør:

Klaus Riis

KP's hjemmeside/ Netavisen:

www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:

www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (13 nr.) 280 kr.

År (26 nr.) 480 kr.

Institutioner

½ år 360 kr. - 1 år 640 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 02.06.06

Enhedslisten som masseparti

Enhedslisten har afholdt sit årlige årsmøde. Nr. 17. Denne gang i en yderst optimistisk atmosfære. Det går godt for Enhedslisten. Der er medlemstilgang. Ikke mindst af unge. Med den trotskistiske organisation IS' tilslutning er der kommet en del stærkt påkrævede aktivister med i partiet. Og op til landsmødet viste en meningsmåling, at 14 pct. af danskerne overvejer at stemme på Enhedslisten. Fire-fem gange så mange, som faktisk stemmer på partiet.

Det fik en anden trotskistisk gruppe i partiet (SAP – medlem af 4. internationale) til at proklamere, at Enhedslisten er 'på vej mod et masseparti'.

SAP skriver i en refleksion over landsmødet:

"Enhedslisten står med potentialet til at blive et stort parti, men det er stadigvæk kun et potentiale, og hvis vi ikke udnytter det risikerer vi at ende som en stor vælgerforening. Som Enhedslisten vokser og folk ser til os med interesse, så er det vores evne til at være aktivist- og bevægelsesorienterede der vil afgøre om vi tiltrækker de aktive i bevægelserne eller om vi tiltrækker dem, der gennem Folketing og fjernsyn har hørt om vores parti. Det er en virkelig udfordring for Enhedslisten at blive i stand til at markere sig som et socialt alternativ til nyliberalismen."

Midlet til at blive et masseparti er ifølge SAP at knytte Enhedslistens aktivitet til de folkelige massebevægelser:

"Helt centralt i denne opgave bliver at knytte afdelingernes politiske diskussioner tættere til det bevægelsesarbejde der sker i lokalområdet og at etablere afdelingerne som en aktiv del af det arbejde. Mange af de, især unge, medlemmer som Enhedslisten har tiltrukket lægger deres arbejde i bevægelser, fagforeninger, sociale projekter og lignende. Tænk blot på hvor mange medlemmer, der er aktive i skolebestyrelser, lokalråd, fag- og elevbevægelse, men som ikke kommer til de nuværende afdelingsmøder. ... Det 17. årsmøde var den første

erkendelse af vores potentiale, nu må vi i gang med at realisere det. Det kan ikke ske igennem parlamentsdebatter og business-as-usual, det kan kun lade sig gøre gennem aktivitet."

SAP peger på et centralt problem for Enhedslisten, som også har været drøftet lige så længe, det har været i folketinget. Det er i bund og grund et parlamentarisk parti, hvis vigtigste bidrag som parti (og her tales ikke om

enkelte aktivister) til de folkelige bevægelser har været at prøve at fylde massedemonstrationer med så mange skilte med bogstavet Ø som muligt, så en protest mod Irak-krigen kunne forvandles til at vælgerfremstød for Enhedslisten. Dets rolle som parti i udviklingen af den folkelige kamp uden for parlamentet har langt fra været entydig positiv. Som parti har liste Ø ofte spillet rollen som bremsekloks, ikke som igangsætter eller katalysator – og altid med den samme parlamentariske tilgang: Bevægelserne som støtter for partiets parlamentariske politik, ikke omvendt.

For at partiet kan spille en rolle som parti i de folkelige bevægelser, som vokser frem i disse år, kræves det

også, at det har en politik for de forskellige kampe og kampfelter. Og det har det ikke – slet ikke når man går ned i det konkrete.

Støtter Enhedslisten for eksempel den irakiske modstand eller gør den ikke? Landsmødet gav ikke noget svar. Det vedtog ikke engang en resolution om Irak eller betydningen af modstanden mod USA-imperialismen i Irak, som er den mest afgørende kamp, der udspiller sig globalt i disse år – og som er ved at tilføje Bush og hele hans krigskoalition og dens ledere et dødbringende nederlag.

Enhedslisten har ingen analyse og ingen politik i forhold til Irak, Mellemøsten eller en antiimperialistisk strategi.

Den vigtigste politiske vedtagelse på Enhedslistens årsmøde var et "Åbent brev til alle progressive kræfter: Fælles kamp for velfærd". Her hedder det:

"Enhedslisten opfordrer alle progressive kræfter til fælles kamp for velfærd, og tager lokale og centrale initiativer, der kan fremme udviklingen af et troværdigt alternativ til den nyliberalistiske dagsorden. Efter 2 valgsejre i træk til de borgerlige kræfter er det på høje tid, at alle der vil en anden og solidarisk udvikling slutter sig sammen for at gå til modstand mod den nyliberalistiske dagsorden. Der må udvikles et troværdigt politisk alternativ."

I praksis foreslås en aktionsenhed, som tager udgangspunkt i Fagligt Ansvars platform "Faglige Krav til en anden politik" – og det handler i sidste ende om at skabe et regeringsalternativ af SF, Enhedslisten og (gæt engang) socialdemokraterne. Det handler om at bruge bevægelsen uden for parlamentet til at presse socialdemokraterne til venstre.

Vi gider ikke! Det er spild af tid! Vi gider opbygge en stærk front uden for parlamentet mod nyliberalismen og den nyliberale regering og den nyliberale 'opposition'. Enhedslisten skulle overveje at gå med i den!

Kampen mod antivelfærdsreformen fortsætter

Studenterbesættelser landet over

Vi har ikke tillid til, at regeringen kan sikre os uddannelse, og derfor har vi den 19. Maj besat Sociologisk Institut, da vi selv må overtage vores uddannelsesinstitutioner, hvis vi skal have en ordentlig uddannelse - regeringen sikrer os den ikke!

Sådan sagde studerende på Københavns Universitet, da de besatte sociologi-studiet midt i eksamenstiden – i forlængelse af de kæmpestore demonstrationer 17. maj. Landet over blev de ikke mindst præget af de unge og uddannelsessøgendes kamp mod forringelser af SU'en, for praktikpladser og mod alle de øvrige ungdomsfjendske angreb fra Fogh og Haarder-regeringens side.

Besættelserne er et klart signal til

regeringen og evt. villige forligspartier som Socialdemokraterne og De Radikale, at protesterne ikke ophører med den 17. maj – men at de vil fortsætte for at stoppe alle forringelser og få skrottet den såkaldte 'velfærdsreform'.

Århus: Første besættelse i 25 år

Allerede den 18. maj, dagen efter de store demonstrationer, besattes Århus Universitet af studerende.

'Ånden fra 68 er vakt til live', erklærer de studerende. Talsperson Michael Hunnicke siger:

- Opbakningen har været stor fra de studerende. De ansatte vi har afvist, har været forstående overfor vores krav. Et par enkelte undervisere blev da også nostalgiske og tænkte tilbage på den sidste besættelse i 74. Da de studerende i 68 krævede reformer, betød reformer fremskridt, i dag kommer reformerne fra

oven og betyder forringelser! Vores samfund har aldrig været rigere. Vi kræver, at rigdommen bruges til solidariske reformer, der skaber velfærd og tryghed.

Sociologi København

Sociologi-studiet besat

Protesterne i onsdags var kun startskuddet til, hvad regeringen kan forvente. Vores krav er hverken forkælede eller overdrevne vi beder sådan set bare om en SU, der er til at leve af, siger Andreas Mulvad, talsmand for de sociologistuderende, der barrikaderede studiet i København den 19. maj.

- Vi besætter vores fakultet for at sende et klart signal om, at regeringen ikke kan ånde lettet op. Vi nægter at lægge ryg til regeringens økonomiske pisk.

Ifølge de studerende vil regeringens forslag om at gøre SU'en afhængig af fremdrift på studiet betyde at studerende, der dumper eksamener eller af andre årsager må udsætte studiet får op til 2000 kr. mindre i SU - altså en halvering af deres nuværende indtægt.

- Regeringens forslag er absurde. Det vil være os uden stenrige forældre, der reelt forhindres i at få en uddannelse. Regeringen råber op om, at flere skal igennem hurtigere - men de stiller forslag, der vil mangedoble frafaldet og øge den sociale skævvridning på universiteterne. Det er sket en kortslutning bag Christiansborgs mure, som kræver mere end dygtige elektrikere at fikse. Der er brug for massiv modstand, og det har vi tænkt os at give, fastslår Andreas Mulvad.

Rune Stahl, sociologistuderende og medlem af 3procent-netværket, der står

Lars Grenaa:

Fælles kamp – Nye aktioner

De pædagogstuderende og deres organisation PLS gjorde markant deres modstand mod Foghs anti-velfærdsreform synlig den 17. maj med en stor fordemonstration gennem København fra Københavns Pædagogseminarium i Hellerup – iført en rød T-shirt med påskriften "Uddannelse for livet – ikke erhvervslivet".

- Protesterne er langt fra slut, siger Lars Grenaa, faglig sekretær i PLS. De slutter først, når alle forringelserne er taget af bordet. Vi advarer mod et forlig, og vi vil fortsætte protesterne sommeren igennem og ind i det nye folketingsår.

- Det er flot at de universitetsstuderende aktionerer – og andre uddannelsessøgende er også parat til nye protester, herunder besættelser af uddannelsessteder. Lige nu forberedes også en større landskonference for uddannelsessøgende i begyndelsen af juni.

- Men vi glemmer ikke, at det en fælles kamp, som omfatter alle, der

Lars Grenaa, PLS, sammen med Per Schultz Jørgensen fra Den Alternative Velfærdskommission, der talte til de pædagogstuderende 17. maj

berøres af Foghs nyliberale reform. Det er ingen generationskamp. Ikke noget med at sikre SU'en på bekostning af efterlønnen. Det er et samlet angreb, og må slås samlet tilbage. 17. maj viste vejen – og alliancen mellem alle gode kræfter må udbygges i den kommende tid.

bag besættelsen, siger:

- Budskabet til regeringen og alle partier, der kunne finde på at skrive under på forringelserne står klart: Det er vores uddannelse I ødelægger og vi finder os ikke i det! Vi besætter universitetet i dag og fortsætter kampen om nødvendigt også i næste semester - indtil vores uddannelse er reddet!

Aalborg: Institut for vedvarende velfærd

I Aalborg fulgte de studerende efter mandag den 22. maj. Kl. syv trængte utilfredse studerende ind i Socialrådgiveruddannelsens bygning på Aalborg Universitet. Bygningen blev hurtigt til-dækket med bannere, og indgangene blev blokeret. 'Institut for vedvarende velfærd' var etableret.

- Når regeringen udviser så meget ligegyldighed og arrogance, så må der tages andre midler i brug. Vi har fået nok, så derfor er Universitetet altså besat, udtaler socialrådgiverstuderende Ulla Algreen.

- Vi bliver ved indtil regeringens udspil bliver taget af dagsorden. Vi har dannet et aktionsnetværk, der vil fortsætte kampen mod forringelserne, i solidaritet med de andre universiteter og deres aktioner, udtaler Lasse P. N. Olsen.

Det lyder samstemmende fra de 3 universiteter, at aktionerne er blevet godt modtaget og støttes af medstuderende og af ansatte.

Pædagogstuderende 17. maj

Aktivistgruppe "Velfærdsmissionen" til LO: Er I med os eller imod os?

Aktivistgruppen VelfærdsMissionen besøgte i mandags LO's hovedkvarter.

Johanne Schmidt-Nielsen fra VelfærdsMissionen udtalte på forhånd:

- Vi vil aflevere et åbent brev og en masse pasta til LO's formand Hans Jensen. LO skylder os, og de mange tusinder studerende som var på gaden i onsdags, et klart svar på deres holdning til SU-forringelser.

- Over hele landet mobiliseres der i studenterorganisationer og flere universiteter har allerede været besat. Vi vil nu vide hvem der er vores allierede og

hvem som kæmper imod os.

- Vi håber at LO, ligesom os, vil være med til at udvide og ikke afvikle velfærden. Men vi er blevet meget i tvivl efter at LO i november 2005 præsenterede et velfærdsudspil, som for SU-modtagere er mindst ligeså dårligt for studerende som regeringens.

- Derfor vil vi udover pasta medbringe en rød rose for at minde dem om deres ophav. Kun hvis vi står sammen og ikke accepterer at grupper eller generationer spilles ud mod hinanden kan det lykkes at få taget forhandlingerne af bordet.

Åbent brev til LO's formand Hans Jensen

Kære Hans Jensen.

Den 17. maj gik 110.000 mennesker på gaden. Det gjorde vi i protest mod regeringens velfærdsudspil. Mest af alt gjorde vi det, fordi vi ikke kunne lade være. Fordi en vedtagelse af forslagene vil have konkret betydning for vores og mange andres livsvilkår.

Når vi skriver til jer, er det fordi, vi er bekymrede for, at LO i disse forhandlinger vil falde os og vore medstuderende i ryggen.

Vores bekymring skyldes jeres velfærdsudspil fra november 2005, hvor I foreslår at forringe SU'en ved at erstatte den af en låneordning. Det undrer os, fordi vi politisk set deler det samme værdigrundlag. Vi mener, ligesom jer, at ressourcerne skal omfordes, at vi skal bryde den sociale arv og at alle skal have sikkerhed, tryghed og mulighed for uddannelse.

Vores mission er, at velfærden skal udvikles - ikke afvikles. Det er grunden til at vi har "serveret" pasta med ketchup på Finansministeriets hovedtrappe. Det er grunden til, at vi indtog og forsvarede SU-styrelsen mod regeringens tyveri. Vi mener, der er råd og penge til velfærd. Derfor uddelte vi, fra taget af Dansk Industri, 1,5 million kr. i falske 500 kr. sedler under overskriften "Her er penge". Vi ønsker nu klarhed om jeres holdning til fremtidens velfærd.

Med regeringens reform skal studerende piskes igennem studierne. Det skal ske ved at mindske SU'en for dem, der kommer sent i gang, ved at fjerne et år af SU'en i forhold til studietidens normering - og samtidig skal de "hurtige" studerende belønnes i forhold til de knap så hurtige.

Vi savner en klokkeklar udmelding fra LO om forslag til forringelserne på SUn. Vi håber at I, som skabere af velfærdssamfundet, kan give os og alle vore medstuderende som gik på gaden den 17. maj sammen med jer - en klar melding om LO's holdning til SU-forringelser - og forbedringer.

Kampen mod velfærdsforringelserne skal ikke være en generationskamp. Tværtimod ønsker vi, at alle, der bliver ramt af regeringens nedskæringer og forringelser, skal stå sammen; unge og ældre - studerende og lønarbejdere. Det håber vi, at I vil være med til.

Vi glæder os til at høre fra dig.

København, d. 22. maj 2006

**Johanne Schmidt-Nielsen
& Anders Frisk.
Aktivistgruppen
"VelfærdsMissionen".**

Jobpraktik til 25 kr. i timen

Ung og fattig i ghettoen

Rapport fra den sociale yderkant befolket af titusinder af menneskeskæbner.

Skulle nogen bevæge sig ud til kanten af byerne, så vil man møde den udkældte ghetto. Det er her, man skal bo, hvis man er en fattig familie.

Den moderne boligblok er opstillet i 60'erne og beregnet på at hæve boligstandarden for den fattigste del af arbejderklassen, der hvor grænsen til pjaltproletariat ikke er længere væk, end at alle familier har et medlem, hvor hverdagen står på misbrug, vold og småkriminalitet.

Allerede da det blev bygget, var den moderne stil håbløs i dens dræbende funktionalisme. Her bor mennesker og deres fjernsyn, et helt andet sted bor butikker, et tredje arbejdspladser – der er plads til livet på trods.

Legepladsen er svensk og åndssløvende slidstærk. Bodegaen var lurvet, livløs og er blevet solgt til Aldi. De små lokale biblioteker og andre kulturtilbud er for længst blevet sparet væk.

Mange mennesker i Danmark kan godt huske deres egen ungdom i den moderne boligkaserne. Men det kræver en indsats, for der var ikke knyttet mange oplevelser til de erindringer. I Viby anno 2006 har man en gruppe familier, som er fattige som nyfødte. Deres lejligheder er yderst sparsomt møbleret med madrasser på gulvene og gratis ting fra genbrugsstationen. Der findes ikke en eneste bog eller en samling af ting og sager, som man kender fra

almindelige arbejderhjem.

Denne fattigdom møder man i dag især hos indvandrerfamilier, der er flygtet fra lande uden almindelig skolegang. Overgreb mod børn er en naturlig konsekvens – her hentydes ikke kun til, at den afskaffede revselsesret her 10 år efter tilsyneladende lever i bedste velgående, men til, at børn går uden at få rigtig mad og er overladt til sig selv i mange timer af dagen.

Langt de fleste fritidstilbud koster penge, selvom selve pasningen måske er billig for de fattigste, så er penge til udflugter og egnet tøj stadig en udgift, der virker uoverskuelig.

I skolen er børn fra meget fattige familier ikke sjældent et stykke bagud i det boglige, det sproglige, og også det motoriske i hænderne, der skal føre pennen. Det betyder mærkeligt nok

Rosenhøj ved Århus er en typisk 'taberghetto'. Der har adskillige gange været opræk til uro som i forstæderne til Paris. Men der kommer også et politisk budskab derfra.

også, at ydre problemer med indlæring, som svagt syn eller ordblindhed, ikke opdages. Det er svært at forstå, hvilken mekanisme der virker ind, men forbløffende mange børn kan slippe igennem skolen, uden at deres sociale handicap rettes op. Det er især tankevækkende, at der ikke fra skolen bliver taget særligt hensyn til børn af analfabeter.

De lidt ældre børn udvikler et forbrug af alkohol og hash. Mekanismen er, at de mindre børn bliver passet af deres lidt ældre søskende, og at de der igennem hurtigt bliver introduceret til billig vodka og hash. Nogle tilfælde af

eksperimenter med lighter gas er også opdaget. Misbruget foregår som regel på gaderne om aftenen, langt fra de voksnes øjne. Men mærkeligt nok findes der også eksempler på, at skolebørn er mødt skæve op på skolen i månedsvis, uden at nogen har grebet ind.

Hash påvirker i reglen børn, så de bliver ligeglade og falder i søvn i timerne, men der kan også være alvorlige bivirkninger med langvarige ændringer i personligheden og problemer med koncentration og hukommelse.

Immigrantmiljøets udstødning fra det danske arbejdsmarked rammer sammen med regeringens og kommunernes mange års nedskæringspolitik især børn og unge. Det er kapitalismens kyniske reaktionære vold.

Den sociale 'indsats'

Systemet producerer kronisk nye fattige rødder. Derfor er der også næsten en umulig opgave at "redde" unge rødder en ad gangen. Den gruppe af unge, der er ramt af den ærgerlige skæbne, det er at være fattig, og som derfor er ramt ekstra hårdt af at være ordblind osv., består sjældent 9. klasses eksamen. Herefter erklæres man skoletræt – en betegnelse, der glat placerer problemet for den manglende læring hos eleven selv.

Tilbage er tilbud om et år på produktionsskole, hvor man kan lave ting på et værksted for kommunen for 15 kr. i timen. Magter man ikke at stå op, så bliver man meget demokratisk smidt ud af produktionsskolen.

Næste tilbud er tidsbegrænset privat erhvervspraktik til 25 kr. i timen. Næsten 100 unge er havnet i den situation alene i Århus. Det vil sige, at folk uden forudsætninger sættes til at være kollegaer med 16-17 år gamle børn, uden at der er nogen plan eller løfter om job eller opkvalificering.

Naturligvis kan de gode viljer løfte

Forsvarets Efterretningstjeneste: Besættelsespropaganda som rapport

Af Carsten Kofoed

Forsvarets Efterretningstjeneste offentliggjorde den 10. maj sin seneste rapport om situationen i Irak. Kogt ned siger rapporten "Situations- og trusselvurdering for Irak" følgende:

1. Irakernes modstand mod besættelsen vokser.
2. De danske besættelsestropper lever livet farligere end før.
3. Besættelsesmagten forhindrer borgerkrig i Irak.

Men hvad Forsvarets Efterretningstjeneste får "analyseret" sig frem til i København, kan kritisk indstillede mennesker ikke stille sig til tåls med. Der er tale om en *politisk* rapport, som netop er skrevet til offentligheden, og som tjener den danske regerings politiske interesser. Rapporten skal nu bruges til sit egentlige formål, hvilket er politisk, nemlig til at argumentere for danske besættelsestroppers fortsatte tilstedeværelse i Irak på grund af punkt 3. Og netop fordi rapporten offentliggøres, kan man sige, at den rummer løgn, fortællinger og fordrejninger, selvfølgelig sammenblandet med korrekte antagelser som punkt 1 og 2 for at styrke troværdigheden, både af selve rappor-

mange opgaver, som nedskæringsramte pædagoger måske ikke magter. Det er desværre straks mere vanskeligt at fremtrylle en uddannelse og et job. Flere unge vælger at stå af og bor hjemme og arbejder måske lidt med at dele reklamer rundt eller hjælper i pizzeriaet og fortsætter med at leve i fattigdom. Rigtigt arbejde er der ikke at få, før straffeattesten er spejlblank og dansk beherskes, så man kan læse en besked.

Det er et centralt krav til kommunen, at den lever op til lovgivningen og sikrer de unge fra fattige familier skolegang, selvom den fejler i folkeskolen. Og det er et lige så vigtigt krav, at de unge i jobpraktik-ordninger skal have en overenskomstmæssig løn og ret til medlemskab af en fagforening.

-fsk

tens indhold og af Forsvarets Efterretningstjeneste som sådan. Men ingen efterretningstjeneste fremlægger offentligt, hvad den *virkelig* ved eller mener. Det ville jo være det samme som at hjælpe fjenden, i dette tilfælde den irakiske modstandsbevægelse.

Om situationen i Irak skal man vide følgende:

Langt størstedelen af irakerne ønsker besættelsen afsluttet, fordi den ikke bare har medført daglige myrderier og total usikkerhed, men også har resulteret i social elendighed, massearbejdsløshed og mangel på helt grundlæggende ting som mad, el, vand og brændstof. De, der ønsker, at besættelserne bliver i Irak, er dem, der er kommet til Irak på de amerikanske kampvogne, og som har både politisk og økonomisk fordel af besættelsen. Det er et klart mindretal.

Den afgørende skillelinje i dagens Irak er forholdet til besættelsen, det vil sige, om man er for eller imod.

Den folkelige modstand mod besættelsen har betydet en national enhed i Irak, som er livsfarlig for besættelsesmagten. Et forenet folk er meget svært at bekæmpe for ikke at sige at undertvinge, mens en splittet nation alt andet lige er et betydeligt lettere bytte. Besættelserne forsøger derfor ihærdigt at misbruge Iraks sammensatte befolkning ved at oppiske til etniske og religiøse stridigheder, altså til en egentlig borgerkrig. USA's (og Israels) langsigtede mål med dette er at hugge Irak i stumper og stykker og dermed svække landet i fremtiden.

Denne opsplittelsesproces startede allerede kort efter besættelsens realitet, i juli 2003, hvor det første marionetstyre, det såkaldte Regerende Råd, blev udpeget af USA's daværende administrator i Irak, Paul Bremer, på etnisk og religiøs

basis. Kurdere, arabiske sunnimuslimer og shiamuslimer, turkmenere osv. blev tildelt pladser i marionetregimet efter deres etniske og religiøse tilhørsforhold, noget, Irak aldrig havde kendt til før.

Summa summarum:

Så længe besættelsesmagten er i Irak, vil den sekteriske vold og borgerkrigssceneriet fortsætte, fordi besættelserne både oppiker til og står bag hele denne udvikling. Når besættelsesmagten tvinges ud af Irak, vil den irakiske modstandsbevægelse hurtigt overtage magten i kraft af sin militære styrke og folkelige opbakning. De irakiske forrædere, der samarbejdede med besættelsesmagten, vil forsvinde ud af landet. De vil ikke forsøge på at bekæmpe den irakiske modstandsbevægelse, fordi de er dømt til sikkert nederlag, idet de end ikke ved at alliere sig med supermagten USA har kunnet nedkæmpe modstandsbevægelsen. De vil gå i eksil, hvor de kom fra, for hvis de bliver i Irak, vil de blive stillet til regnskab for deres landsforræderi.

Volden i Irak vil med sikkerhed aftage drastisk og blive kortvarig efter besættelsens ophør, dels fordi verdens største og blodigste dræbermaskine, den amerikanske, er ude af Irak, og dels fordi magtbalancen til den tid vil være helt og aldeles afgjort i modstandsbevægelsens favør. Dog vil der være nye trusler mod det befriede Irak. De slagte magter, primært USA, Storbritannien og Iran, vil både direkte og indirekte ved hjælp af lokale kræfter forsøge at undergrave det nye patriotiske styre, der er vokset ud af modstandskampen.

Frit Irak Blog, 12. maj 2006

Netavisen
Kommunistisk Politik
på nettet - hver dag
www.kpnet.dk

Heksejagt på arbejdsløse

En flig af forhandlingerne om den nye velfærdsreform handler om forringelser for de arbejdsløse, der får store konsekvenser for alle arbejdsløse og arbejdsløshedstruede.

Hvad er højest: et tordenskrald eller Rundetårn?

Det kan ikke sammenlignes. Det kan regeringens forslag om halve dagpenge for de 25 til 29-årige med Socialdemokraternes og Radikales afværgeforslag, der handler om fremrykket aktivering for de arbejdsløse. Begge dele er nemlig ringe. Der er dømt en ommer.

Siden Nyrup-regeringen indførte Unge-ordningen, der indebærer halve dagpenge til alle unge under 25 år, er der ingen, der siden har været i tvivl om det reaktionære og asociale indhold i den. Det store guru-argument bestod i, at det ville anspore de unge til hurtigere at komme i arbejde. Kendsgerningerne er, at en halvering af dagpengene ikke forøger antallet af arbejdspladser, men gavner statens likvider, hvilket er den reelle baggrund for loven. LO har senest påvist, at loven rammer de svageste unge, indvandrere og ufaglærte, der har allersværest ved at finde et

arbejde – uanset dagpengenes størrelse.

Man kan ikke for-tænke VK-regeringen eller beskæftigelsesminister Claus Hjort-Frederiksen (V) i at trække den samme hest frem af stalden. Det er jo svært for S & R at argumentere imod deres eget forslags oprindelige ide. Det forsøger S & R alligevel, hvilket ene og alene skyldes, at ordningen er så forhadet, at de er nødt til at skifte hest. Det kan være, hesten har en anden farve, men indholdet er det samme: Det er de arbejdsløse, der er udset til at betale.

De to partier har nemlig foreslået, at aktiveringspligten skal fremrykkes til at gælde allerede efter et halvt års ledighed. VK-regeringen er åbenlyst positiv for en sådan tankegang, da forslaget dels redder dem ud af en katepine med et yderst upopulært lovforslag, som tilmed erstattes af

et, som rammer samtlige arbejdsløse.

Problemet er nemlig, at fremrykket aktivering heller ikke skaber flere job!

Alligevel påstår samtlige involverede partier, at begge forslag vil have den samme effekt: 10.000 flere i arbejde.

Ny straf til arbejdsløse

Reformen *Flere i arbejde*, der havde et bredt flertal bag sig i 2003, herunder Socialdemokraterne, pålagde dagpengemodtagere at tjekke deres elektroniske CV hvert kvartal. Det skete med henvisning til, at det ville skaffe arbejdsløse arbejde. Faktum er, at det for arbejdsgiverne var en god og let elektronisk mulighed for at sikre arbejdskraft uden om formidlinger og a-kasser.

Faktum er også, at det ikke har givet arbejdsløse bedre mulighed for en arbejdsplads. Kun to pct. har via CV-banken opnået arbejde, hvilket er et meget lille succeskriterium – specielt i betragtning af, at andre arbejdsløse havde fået de pågældende arbejdspladser, hvis de ikke var tilfaldet personer

fra CV-banken.

Nu har regeringen fundet, at loven skal strammes 13 gange: De arbejdsløse skal nu tjekke deres personlige elektroniske CV mindst en gang om ugen! Det vil for titusinder af arbejdsløse betyde, at de i stedet for en gang i kvartalet hver uge skal opsøge en computer, hvor de kan leve op til de nye rådighedsregler.

For VK-regeringen indebærer lovforslaget den sidegevinst, at mange – specielt indvandrere – har vanskeligt ved at leve op til kravene, hvorfor de bliver mødt af en regn af bøder, idet man bliver trukket i dagpenge på op imod 10.000 kr. for at glemme at tjekke.

I 3F Industri og Service København forudser a-kasseleder Birgit Petersen,

at forslaget vil ramme skævt. - Omkring 65 procent af vores cirka 1.000 ledige medlemmer er af anden etnisk oprindelse end dansk. Heraf er mange ældre tyrkiske kvinder, og flere af dem har det svært med dansk. Jeg frygter, at mange af dem vil komme i klemme, fordi de ikke har det nødvendige kendskab til, hvordan man bruger en computer, siger Birgit Petersen.

Hvis man mistænker regeringen med dets eventuelle forligspartier for, at de i virkeligheden har til hensigt at have sugerøret ned i lommerne på de arbejdsløse, eller i værste fald at støde dem på kontanthjælp, så kan det være, at man har fået fært af årsagen til det nye forslag.

-gri

Fra arbejdsplads og fagforening

De gør sig ikke den ulejlighed at forklare, hvordan angreb på dagpengereguleringen kan udløse flere arbejdspladser.

Forslaget vil have nøjagtig den samme funktion som det tidligere: heksejagt på udstøtte.

Kendsgerningerne er nemlig, at der med yderligere krav til dagpengemodtagerne kombineret med de stramme rådighedsregler kombineret med et væld af straffemetoder, så stodes en tusindtallig skare på kontanthjælp, og vupti, så er den officielt registrerede arbejdsløshed faldet – måske med 10.000.

Ole Jensen fra Fagligt Ansvars beskæftigelsesgruppe udtrykker det således:

- Partierne siger med den udregning, at løntilskud og aktivering har en beskæftigelseseffekt. Men erfaringen med at fremrykke aktiveringen viser, at det ikke er særlig jobfremkaldende.

Politikerne mener, at forslagene har en motivationseffekt, men det er mere

korrekt at tale om en skrækeffekt:

- Vi burde som fagbevægelse rejse diskussionen om aktiveringen. Bare ordet har fået så dårlig en klang, at det skræmmer de ledige. Det, som burde være et tilbud om hjælp og støtte til at finde vej på arbejdsmarkedet, er i stedet blevet de lediges skræk, siger Ole Jensen.

Ole Jensen erklærer, at fagbevægelsen burde rejse diskussionen om aktiveringen:

- Der er ikke brug for at fremrykke en aktivering, sådan som vi kender den i dag. Vi skal vende det om og i stedet give de ledige fornuftige tilbud om opkvalificering og vejledning, som reelt hjælper dem i en fornuftig retning. Hvor er det, der er behov for arbejdskraft, og hvordan kvalificerer vi folk til jobbene? Nu jager vi i stedet folk ud i midlertidige og usikre job af lutter skræk for aktiveringens spøgelse, siger han. -gri

Konflikt parkeret – indtil videre

De århusianske bybusser kører igen. Chaufførernes forhandlingsudvalg har udvist en langstrakt forhandlingsvilje, der blandt andet er kommet til udtryk gennem adskillige forligsmuligheder og timevis af forhandlinger.

Det er alt sammen mundet ud i en aftale, der rummer masser af sprængstof, uenigheder og uløste problemer i sig. Faktum er, at parterne indbyrdes har anerkendt *våbenhvilen*, men den 12. juni er allerede udpeget til en ny deadline, hvor knuder i forhandlingerne skal være ryddet af vejen, hvis ikke konflikten skal genoptages. Den 12. juni er således allerede varslet som ny konflikt dato.

Der er fortsat problemer med lange vagter på op til ni timers kørsel og alt for kort varsel om arbejdstid. Sommerferienplanen har allerede medført kaotiske tilstande. Der er talrige aflysninger hver eneste uge, hvilket ledelsen har forsøgt at "tørre af" på chaufførernes sygedage.

Aftalen indeholder også imødekommelser til chaufførerne. Forliget indebærer maksimalt fem arbejdsdage i træk, 80 kr. om dagen for hver fejl, en chauffør har i sin køreplan, fri hver anden weekend, veto til tillidsmændene ved modurs-turnuser, fagforeningerne skal være med til at lægge køreplaner,

og endelig samme forhold for medlemmer af 3F og FOA.

Flere hundrede bybuschauffører i Århus afventer naturligt nok i spændt forventning, hvad der kommer ud af de afgørende forhandlinger. Det gør det ikke lettere for deres situation, at hovedforbundet 3F, som organiserer mindretallet af chaufførerne (hovedparten er medlemmer af FOA), mener, at overenskomsten skal "presses", så den kan modstå muligheden for en privatisering.

Den linje står i direkte til flertallet af chaufførerne, som har valgt at kæmpe for den bedste overenskomst. De mener tilsyneladende og fornuftigvis, at det vigtigste er deres løn og arbejdsforhold uanset navnet på arbejdsgiveren. Virkeligheden viser også, at forringede overenskomster ikke garderer det mindste mod privatiseringer.

Endelig har kommunen tilsyneladende valgt at hælde mere benzin på bålet, idet et nyt sparekatalog har lagt op til yderligere nedskæringer i busdriften til fordel for motorvejsbyggeri.

Chaufførerne afventer Arbejdsretens kendelse, der vil fastslå bodens størrelse, hvorfor de har oprettet en støttekonto: 5364-0506285, hvorpå der kan indbetales støtte. -gri

Hånden over arbejdsgiverne

Man kan dårligt bebrejde Socialdemokraterne for, at de beskylder beskæftigelsesministeren og Venstre for kammerateri, når det gælder de bekendtgørelser, der nedsætter arbejdsgivernes godtgørelser, når ansættelsesbeviserne ikke er i orden. Højesteret har netop afsagt en principiel dom, som fastslår, at bekendtgørelserne ikke overholder lovens krav. De er nu ugyldige.

Elisabeth Geday (De Radikale) vil bede ministeren om en skriftlig redegørelse: *- Jeg kan ikke forstå, hvorfor ministeren ville nedsætte godtgørelserne, når han samtidig vil straffe folk, som får job og ikke framelder sig Arbejdsformidlingen, med en bøde på 10.000 kroner. Det handler om proportioner. Det skader ingen, at man glemmer en frmelding til AF et par måneder, mens det er utroligt vigtigt, at ansættelsesbeviserne er i orden, siger hun.*

Forklædeydelsen

Turan er 45 år, gift med to børn på 13 og 15 år. Konen har modtaget den lave kontanthjælp – også kaldet forklædeydelse – i en årrække, men nu er Turan efter længere tids sygdom kommet på kontanthjælp.

Turan frygter, at hans familie i den forbindelse mister *forklædeydelsen*, da han så "synes, at vi slet ikke kan klare os".

Ida Bang Andersen, medredaktør af Fagbladets brevkasse, kan bekræfte Turans frygt: *"De nye regler har betydning for alle på kontanthjælp og vil særligt ramme personer med ægtefælletillæg."*

De nye regler betyder nemlig, at hvis ikke man kan dokumentere, at man har haft mindst 300 timers ordinært og udstøttet arbejde inden for to år, så mister den ene ægtefælle retten til kontanthjælp. Turan må forsøge at trøste sig med, at overgangsregler betyder, at hans kones kontanthjælp på grund af overgangsregler først bliver frataget familien den 1. april 2008.

Og det er ikke en aprilsnar!

Fra græsrodder til folketing
Stop Foghs krig
Tropperne hjem, nu!

Den 30. maj vil Fogh-regeringen sammen med Dansk Folkeparti forlænge den danske deltagelse i besættelsen af Irak med et helt år.

Protestdemonstration
Mandag den 29. maj

Kl. 16 på Rådhuspladsen
Kl. 17 ved Christiansborg

Fredsfestival 2006

Mere end 500 mennesker deltog på Fredsfestival 2006, der afholdtes i Karens Minde Kulturhus i Sydhavnen lørdag den 20. maj. Det var for andet år i træk, festivalen afvikles – med et stort opbud af kultur og fredspolitik – under overskriften *De danske tropper hjem fra Irak – NU*

Dagen igennem afholdtes diskussioner og workshops – bl.a. om krigen i Irak og om 'Er Danmark en retsstat' – i lyset af bl.a. terrorlovene.

Billie Koppel modtog årets fredspris på vegne af Anisette - og sang med Catbird

Årets fredspris – 'Fredsgrisen' – gik til Anisette for hendes "utrættelige arbejde for fred i verden, for de svage, de udstødte, børnene, de syge, de gamle, flygtninge, kort sagt for menneskene", som det hed i begrundelsen.

Den tilføjer:

"I tiden efter Thomas Koppels død

Årets fredspris til Annisette

har hun magtet med "Budskab fra græsrodderne" at sprede de frø Thomas såede. Hun er en inspirationskilde for alle, der ønsker en bedre verden."

Annisette kunne ikke selv være til stede. På hendes vegne blev prisen modtaget af datteren Billie Koppel, der også under stor begejstring fyrede den af på festivalen med Catbird og Frank Hasselstrøm.

David Rovics med 'Budskab fra Græsrodderne'

Den amerikanske folkesanger David Rovics og Allie Rosenblatt på Axelortorv den 17. maj iført 'Budskab fra Græsrodderne'-T-shirt.

De sang ved demonstration og fra stilladsarbejdernes vogn på Kgs. Nytorv. De spillede igen i år på Fredsfestivalen på Karens Minde Kulturhus.

David Rovics vender tilbage til Danmark til International Ungdomslejr 2006.

Samfundets byrde

- Med alderen vender vi tilbage til vores barndoms rødder.

Efterhånden som demensen finder indpas, trænger flere af barndommens minder sig tydeligere igennem. Det er vist en kendsgerning, at korttidshukommelsen kortslutter for de fleste, mens visse af barndoms- og ungdomsminderne sidder urokkeligt fast.

Det kan der jo snøres mange ender omkring. For at nævne en: Hvor mange 80-årige husker ikke deres første elskede, deres første kys og disses omgivelser, men ikke, hvad de spiste til morgenmad for otte minutter siden.

Således snyder vores underbevidsthed os. Vi er ude af stand til at fordele minder. Vi kan forsøge at fortrænge ubehageligheder, men vi har endnu ikke formået at etablere evnen til at fastholde selvbestemte minder. Lykkeligvis bliver vi mindet om det første kys, den første berøring, den tætteste omfavelse og frem for alt den altafgørende bekræftelse!

Med alderen svækkes også øvrige sanser. Nogle af mine venner mener, at vores smagsløg opsøger barndommens og ungdommens madvaner. Det er da i hvert fald en kendsgerning, at der dengang ikke fandtes McDonald's og burger-restauranter, men vi er stadig en del, som har rundet det halve århundrede, som stadig kan forurene os med en rigtig "beskidt" burger.

Det ændrer jo ikke ved det faktum, at det i den foregående uge er blevet bevist, at kvaliteten af kommunernes forplejning af ældre er under al kritik. Det blev tilmed påvist, at ernæringen er ringere end et *burgermeal*.

Plejhjemmene, der var under beskyldning fra dagspressen, satte straks ind med en modoffensiv. I desperation benyttede man ukendte ressourcer, der sjældent ses, for at befordre beboerne til en burgerrestaurant. Her valgte de fleste børnemenuen: burger, pommes frites & Coca-cola.

Det skulle hurtigt vise sig, at de ældre havde mægtigt svært ved at fortræde en burger, da de af naturlige

omstændigheder mere er mindet for kartoffelmos med sovs eventuelt kombineret med et stykke godt kogt fisk.

Plejhjemmets modoffensiv følte sig bekræftet, ikke mindst fordi aftenens Tv-avis afslørede billederne af de ældre, der ikke formåede at gabe over den amerikanske kulturimperialisernes burgers vartegn.

McDonald's-kæden kan ikke have svært ved at indrømme, at de ikke er til for tilfredsstille ældrebyrdens behov:

- Vi er til for de unge. Det er der, pengene findes, kan man høre dem hvisle.

Det er ærligt snak, hvis de ellers selv udtrykte det ligeud – uden omstigning.

Tilbage står plejhjemmets bespisning af ældre. Tilbage står kommunernes betjening af ældre, der får bragt mad til døren. Tilbage står behandlingen af vore ældre, der efter at have knoklet et arbejdsliv – hvilket for deres vedkommende ofte vil sige 50 år – efterfølgende må leve med betegnelsen *ældrebyrde*!

Knok-knok! Er du vaaaååången!

Du min kære læser, hvad vil du sige til at knokle hele livet (hvis du er så heldig at have en indkomst og derved optjene en pensionsret), og efterfølgende blive kaldt en **byrde**?

Vi – samfundet – har ikke råd til dig. Du er en belastning. Vi betragter dig som en nasser. Du er dybest set en trussel mod vores velfærd. Du står i vejen for fremtidens ungdom, dine børnebørn og deres børn.

Den generation, vi taler om, er generationen, der smed Hitlertyskland på porten og vandt vores nationale selvstændighed. Men mangel på respekt over for dem forsøger nedskæringspolitikere at gøre dem til syndebugke for en *Farvelsfærdsreform*.

Projektet er dømt til at mislykkes. Omkring 150.000, der i onsdags repræsenterede flertallet, meldte klart ud: Der er råd! Der er arbejdskraft.

Lad os give politikerne en huskekage.

Reno

Over hundredtusind på gaden

De store demonstrationer den 17. maj landet over sendte chokbølger gennem Christiansborg og udstillede de borgerlige mediers løgnepropaganda. Igen og igen har de påstået, at folk ikke gider demonstrere – underforstået, at de har ikke noget at demonstrere imod!

Nu kom folk på gaden i den største demonstration siden 1985 – på trods af en årelang propaganda om, at massedemonstrationer var 'forældede'.

Dengang var det imod regeringsindgreb i en stor overenskomstkonflikt, der berørte 300.000 arbejdere. Denne gang var det en *ren politisk protest* mod regeringens nyliberale nedskæringsfelttog. Og en protest i kæmpeformat – af elever, studerende, arbejdere, arbejdsløse, pensionister – unge og gamle i en bred front. Folk har ganske enkelt fået nok af Fogh – og vil have ham og hans anti-reformer væk!

De borgerlige medier forsøgte sig med, at demonstrationerne ikke levede op til forventningerne! Den største demo siden 1985 – det var forhåbningen, og det blev en realitet. Politiet bør tvinges til kurser i tabelregning. Det påstod, at der kun var 35.000 på gaden i København. Det reelle tal er snarere det tredobbelte. Omkring 100.000 demonstrerede i København, i alt hen ved 140.000 på landsplan.

De borgerlige medier forsøgte sig med, at demonstrationerne ikke levede op til forventningerne! Den største demo siden 1985 – det var forhåbningen, og det blev en realitet. Politiet bør tvinges til kurser i tabelregning. Det påstod, at der kun var 35.000 på gaden i København. Det reelle tal er snarere det tredobbelte. Omkring 100.000 demonstrerede i København, i alt hen ved 140.000 på landsplan.

Skrot antivelfærds-reformen! **FOGH GÅ AF!**

Fogh-regeringens anti-velfærdsreform er en krigserklæring! En krigserklæring mod de unge, mod arbejderne, mod de ældre, mod folk på overførselsindkomster – mod det store flertal af danskere.

Den er baseret på løgne om 'tikkende ældrebomber' og 'mangel på arbejdskraft', som kan matche de løgne om irakiske masseødelæggelsesvåben, som Bush og Fogh brugte for at starte den ulovlige krig mod Irak.

Der findes ingen 'ældrebombe'. Der er ingen mangel på arbejdskraft, men næsten en halv million danskere, som er sat uden for arbejdsmarkedet, men kunne gå i arbejde, hvis der var job til dem.

Løgnene er usle påskud for at slagte resterne af de sociale goder, som generationer af danskere har kæmpet for. Den nyliberale antivelfærdsreform rammer bredt med nedskæringer og forringelser og gavner kun et fåtal: overdanmark, monopolerne og de multinationale.

Derfor protesteres der overalt – på skoler, uddannelsessteder og arbejdspladser – og på gaderne over hele landet.

Vi kræver:

Pensionsalderen skal bevares
Nej til yderligere forringelser af efterlønnen
Nej til nye forringelser af dagpengene
Bevar SU'en
Praktikpladser til alle
Afskaf starthjælpen

'VELFÆRDSREFORMEN' SKAL SKROTTES!

Det er skandaløst, at Socialdemokraterne og De Radikale er gået ind i forhandlingerne om et bredt nedskæringsforlig. Fogh-regeringen har ført Danmark ind på en gal kurs udadtil og indadtil, og nu må der siges Stop! Vi vil en anden vej!

Den sorte nedskæringsreform skal tages af bordet. Den sociale velfærd skal genopbygges og forbedres. Fogh-regeringens krigspolitik og alliance med Bush skal stoppes. Tropperne skal hjem! Terrorlovene og angrebene på ytringsfriheden og retten til politisk protest skal bremses. Racisme og fremmedhad skal bekæmpes!

Det er ikke tid til parlamentariske forlig. Det er tid til massedemonstrationer og masseprotester. Kun omfattende aktive protester kan stoppe Fogh og hans reaktionære slæng!

*Danmark har brug for en fremtid –
Danmark har brug for en anden kurs!*

**Det starter med at vælte antivelfærdsreformen.
Den starter med at fjerne Fogh!**

APK

Arbejderpartiet Kommunisterne
www.kpnet.dk

Fogh må gå! - Århus

Vennelystparken, Århus

Flakhaven, Odense

Christiansborg Slotsplads, København

“Prop jeres spanskrør op”

Af Rosa Lund, Elevbevægelsen

Rosa Lund, DGS, talte på vegne af de uddannelsesøgende ved Christiansborg

Jeg hedder Rosa, er 19 år gammel og gymnasieelev.

Hvor er det dejligt at se så mange.

I dag er historisk – og Anders Fogh og hans kumpaner kan ikke længere være i tvivl: Vi truer ikke længere med at sige fra over for regeringens nedskæringer i vores velfærd – vi har startet en kamp, som vi har tænkt os at vinde: **DROP FORRINGELSERNE, FOGH!**

Vi skal ikke prioritere mellem ung og gammel, nydanske eller gammeldanskere, arbejdsløse eller uddannelsessøgende. Der er råd til velfærd til os alle!

Regeringen henviser til eksperterne i velfærdscommissionen og fortæller at os, at vi skal løbe stærkere og stærkere, at det er nødvendigt at spare.

Vores svar til dem er: Vi giver ikke en krone for deres bestillingsarbejde.

Regeringen siger: ”Der er ingen fattige i Danmark”. Det er kun godt, at fattigdom, som vi ser det i ulandene, kun er virkeligheden for få her i Danmark. Men mener regeringen det samme? Med regeringens udspil bliver disse få danskere endnu mere udsatte, og den økonomiske elendighed for de i forvejen marginaliserede grupper øges.

Men reformerne rammer ikke kun de i forvejen udsatte danskere. Fattigdom er ikke kun ’ulandselendighed’, fattigdom er også ikke at have muligheden for selv at vælge.

Hvis man ikke kan bruge et ekstra år på at udvide sin horisont, fordi regeringen vil fjerne 10. klasse som en mulighed for alle – så er det fattigdom.

Hvis man ikke kan vælge en uddannelse, fordi SU-forringelser betyder, at et almindeligt ungt menneske med lønmodtagerbaggrund ikke har råd – så er det fattigdom.

Hvis man ikke kan vælge at gå i lære som tømrer, fordi staten ikke er villig til at sørge for nok praktikpladser – så er det fattigdom!

Regeringens udspil gør ikke kun de fat-

tige fattigere, udspillet gør i virkeligheden de fleste danskere for fattige til at kunne vælge. Vi vil have tryghed for den enkelte og frihed til at vælge uddannelse og alderdom. Vi vil have velfærd og vi vil have det for alle! Vi siger nej til fattigdom

SÅ TIL SLIPSEDRENGENE PÅ CHRISTIANSBORG: FJERN FORRINGELSERNE

Pisk, pisk og atter pisk. Piske-politik, det er ingrediensen i regeringens velfærdsudspil.

Regeringens SU-udspil forringer vilkårene for alle studerende, men især dem, der har allermest brug for støtte, kommer til at lide under regeringens piske-politik. De velstillede, de velplejede og de velintegreerede skal nok klare sig.

Men alle de andre, de skæve og sjove, de anderledes og mærkelige, de, der har det svært, og de, der har måttet kæmpe hele livet, de, det er så forbandet vigtige at få igennem en uddannelse, de får regeringens piske-politik at mærke.

Regeringens SU-forringelser får færre i uddannelse og går dermed stik imod målsætningen om at sikre fremtidens velfærd gennem uddannelse og forskning.

Regeringen siger et og gør noget andet.

Regeringen vil belønne duksene – de velfriserede og dygtige – dem, der pas-

ser deres skole og opfører sig, som Fogh gjorde som ung.

De, der skifter studier, de, der laver frivilligt arbejde, de, der forelsker sig i folk på den anden side af kloden, de, der rejser ud, og de, der fjumrer rundt, de skal straffes.

Det skal være slut med at fjumre, siger regeringen. Nu skal vi alle gå i skole, som Anders Fogh gjorde det.

Det skal ikke længere være lysten, der driver værket, det skal være frygten for regeringens piske-politik.

Når det kommer til uddannelse og unge, ja, så mener regeringen, at det er systemet før mennesket og ikke mennesket før systemet! Vi vil en anden vej. Vi tror på en uddannelse for livet.

10. klasse, og især efterskolerne, har i lang tid været det sted, hvor unge mennesker lærer at stå på egne ben, udvider deres horisont og bliver klogere på deres drømme og håb for tilværelsen.

Men det vil regeringen sætte en stopper for nu.

Det starter i folkeskolen, hvor de nationale test sætter terperiet og den sociale sortering ind som skolens vigtigste redskaber. Klarer man sig dårligt i test, kan man blive udvalgt til den nye 10. klasse for de svageste.

Og hvis man ikke kommer i denne nye 10. klasse, så kan man komme på produktionskole, men det kan man i virkeligheden heller ikke, for regeringen vil

halvere produktionsskoleelevernes løn.

Igen bliver de svageste ramt, og igen prioriteres der ikke, at alle skal have en uddannelse.

Hvad blev der af frit valg og personlig udvikling?

Anders Fogh og Bertel Haarder vil diktere vores vej gennem uddannelsessystemet, og helst så de, at vi kom til at gå i skole, som de gjorde det tilbage i 50'erne. De tror, de ved bedst.

Men jeg tror, at det er dem, der er på skolerne, der ved bedst – landets elever og lærere.

Og jeg vil gerne på denne pragtfulde dag gøre det hele klart for dem: Danmarks elever og studerende har ikke tænkt sig at følge Foghs og Haarders piske-politik.

Vi ved, at hurtigere igennem ikke giver flere igennem.

Så: *Prop jeres spanskrør op, hvor solen sjældent skinner, og erkend, at I kommer aldrig til at bestemme over os!*

Regeringens egen brøleabe Bertel Haarder har, siden han blev minister, flere gange råbt højt om, at flere skal gennemføre en uddannelse.

Det har han sådan set ret i – det er nemlig udgangspunkt for ikke bare den enkeltes chance her i tilværelsen, men også fremtidens velfærd.

Men samtidig nedlægger regeringen praktikpladser.

Man må undrende spørge sig selv:

Hvorfor gør regeringen ikke noget for at oprette praktikpladser, så alle, der går på en erhvervsskole, kan gennemføre deres uddannelse?

I dag står flere tusind erhvervsskoleelever uden en praktikplads, uden en chance for at gøre deres uddannelse færdig.

Men løsningen er jo nem nok!

Alle virksomheder, som handler eller ønsker at handle med det offentlige, skal oprette praktikpladser.

Vupti, så har vi de praktikpladser, vi mangler!

Hvis pisen skal bruges, skal den gives til de virksomhedsbosser, der ikke opretter praktikpladser.

Regeringen foreslår, at erhvervsskoleeleverne bliver delt op i A- og B-elever. Det vil betyde, at mange ender med en halv uddannelse, og så kan man i sidste ende ikke få job.

Vi kræver praktikpladser til alle, og vi ønsker, at alle får en uddannelse, de kan bruge.

Hvis regeringen ønsker, at Danmark skal være et videnssamfund, hvis regeringen ønsker, at der i

Danmark skal være plads til alle, så er de nødt til at prioritere velfærd!

Og der er råd til velfærd. Det er en borgerlig løgn og en afdemokratisering af den politiske debat at sige, at der ikke er!

Alle vi, der står her, ønsker, at Danmark skal være et samfund med plads

til alle, et samfund, hvor der er frihed til at vælge, og et samfund, hvor det er den enkeltes evner, der bestemmer, hvor vedkommende ender, og ikke forældrenes pengepung eller sociale status.

Vi slås for forbedringer og siger nej til forringelser.

Vi vælger velfærd. Og vi vælger den sammen.

Dette er ikke en generationskamp – det er en kamp om velfærd til alle.

Dette er en kamp mellem dem, der ønsker et socialt Danmark, og dem, der ikke gør.

Vi står her som en bevægelse, der har fået nok af trusler, nok af nedskæringer, nok af Anders Fogh og Pia K. Vi står her ikke i dag som redskaber for det ene eller det andet parti, og vores besked går ud til alle politikere i landet. Vi finder os ikke i forringelser.

Vi vil have vores velfærd tilbage, og sammen viser vi, at hvis ikke politikerne er villige til at give os den, så står vi sammen om selv at tage den.

Det er en kamp, der skal og kan vinde. Derfor skal vi fortsat fortælle kollegaer, medstuderende, familie og venner om regeringens planer.

Så lad os i dag give hinanden håndslag på, at vi ikke er en engangsforestilling for det ene eller andet parti.

Perspektivet for os, der står her i dag, er klart: Vi fortsætter protesterne, til ALLE forringelserne er taget af bordet.

Hvad snakker de om – eller

Hvem sagde efterløn?

Af Per H. Christiansen

Hvorfor demonstrerede vi egentlig den 17. maj? Per H. Christiansen, Frederikssund, giver her sit bud.

Hermed en lille rekapitulation af de vigtigste begrundelser. Overordnet var demonstrationen en protest mod regeringens såkaldte velfærdsudspil, der (hvis det vedtages) vil bevirke, at:

1) Unge, der gerne vil lade op og opnå lidt ekstra livserfaring ved f.eks. at rejse eller arbejde, inden de påbegynder

en uddannelse (som lærer, pædagog, sygeplejerske etc.) mister 1.000 kr. i SU (uddannelsesstøtte) om måneden.

Det erklærede formål er at øge udbuddet af arbejdskraft ved at nedsætte den samlede studietid. Men resultatet bliver, at især unge med økonomisk dårligt stillede forældre vil få ringere studievilkår end andre, fordi dårlig økonomi vil tvinge dem til at arbejde, mens de studerer.

I praksis betyder det højere dumpeprocenter og flere ekstra studieår, ligesom

middel- og især overklassens børn vil blive favoriseret på bekostning af alle andre. Og jo mere studiet forlænges, jo flere forringelser straffes der med, så de ramte må tage endnu mere erhvervsarbejde, for (i værste fald) til sidst at miste hele SU'en.

På tilsvarende måde har man i årevis behandlet mange bistandsklienter, idet (selv døende og meget syge) aktiverede har oplevet at miste først halvdelen af kontanthjælpen, siden hele beløbet.

Et andet scenarium er, at de mindrebe-

Fordemonstration, Axeltorv

midledes børn ganske enkelt opgiver at gå i gang med et rigtigt studium. Under alle omstændigheder vil den såkaldte sociale arv blive opretholdt i stedet for at blive brudt! Hvad var det nu, Fogh engang sagde om social mobilitet, og om, at han ville gøre det nemmere for en bistandsklient at blive bankdirektør etc.?

2) Ca. 25.000 25-29-årige (økonomisk pressede) arbejdsløse uden erhvervsuddannelse mister 7.000 kr. i dagpenge om måneden (hvad enten det drejer sig om enlige eller forsørgere med partnere og/eller børn).

Formålet er at begrænse udgifterne til dagpenge og få de pågældende til at underbyde hinanden på arbejdsmarkedet for at skaffe tilstrækkelige midler til mad, husleje, skat, el, varme, kontingenter, lomme penge, transport og børnepasning m.v.

3) Kontanthjælpsloftet, der i forvejen gør det svært for mange at betale deres husleje og andre faste udgifter, opretholdes, så endnu flere risikerer at ende på gaden efter at være blevet tvunget ud af deres lejligheder eller værelser etc.

4) I tusindvis af ældre ledige, der i længere tid forgæves har prøvet at komme ind på arbejdsmarkedet, mister helt retten til dagpenge (arbejdsløshedsunderstøttelse) og henvises til kontanthjælpskøen uden udsigt til efterløn.

5) Efterlønsordningen forringes så meget, at langt de fleste ender med at fravælge den.

Ifølge regeringens kalkuler vil ca. 200.000 flere i løbet af få år fravælge efterlønnen. I dag vil kun hver femte af de ufaglærte unge tilmelde sig ordningen, som (hvis Fogh får sin vilje) vil blive 20.000 kr. dyrere og træde i kraft tre år senere, så man kun kan få den i fire år med endnu ringere udbytte end før.

Hvor ufaglærte, der går på efterløn som 60-årige, nu får ca. 750.000 kr., indtil de bliver 65 år, vil de (med Foghs udspil) kun få omkring 300.000 kr., før de når denne alder, og ikke en klink, før de fylder 63 år. Derfor vil det naturligvis især være de ufaglærte, som rammes hårdest, der fravælger efterlønnen.

Men også mellemuddannelserne vil i vidt omfang blive ramt. Det gælder lærere, sygehjælpere og pædagoger m.fl. Det gælder de offentligt ansatte, 3F's medlemmer og andre med kortvarige uddannelser, der generelt nedslides (og dør) 5-10 år før de højtuddannede. Det er dem, der har behov for efterløn som 60-årige (eller endnu tidligere), hvis de ikke skal tilbringe deres alderdom som overmedicinerede plejehjemszombier og/eller invalider.

Asocialt i enhver henseende

Begrundelsen for forringelserne er, at vi lever længere og derfor (efter sigen-

de) også bør forlade arbejdsmarkedet senere. Men det er en sandhed med modifikationer. For det er kun de relativt veluddannede og vellønnede, der lever længere. Altså vil de dårligst uddannede, der i langt højere grad end andre risikerer at være nedslidte som 60-årige, komme til at lide allermest, hvis forslaget gennemføres. Det er m.a.o. forkasteligt, ulighedsskabende og asocialt i enhver henseende!

I dag kan de velbjærgede, der råder over (store) pensionsopsparinger og friværdier, uden videre trække sig tilbage fra arbejdsmarkedet som 60-årige og nyde deres otium (uden overhovedet at være nedslidte). Det er m.a.o. her, de livsnydende, golfkøllesvingende, rejse-lystne, rødvinssiddende seniorer især er at finde (hvis nogen fortsat skulle være i tvivl)!

Da Anders Fogh Rasmussen naturligvis ved, at S (og DF) primært har deres klassekampsretorik i munden, har han fra starten gjort det klart, at efterlønnen kun vil blive "justeret" i det omfang, der kan opnås opbakning til det fra Pia og Helle. Derved risikerer alt (i hvert fald i medierne) at komme til at handle om, hvilken af disse kvinder der bedst tjener befolkningsflertallet (som jo ifølge meningsmålingerne hverken vil forringe efterløn, dagpenge eller SU). Og foreløbig har DF (i forvisning om, at S ikke kan holde til at løbe fra flere løfter) scoret point ved på demonstrationsdagen at bebude, at DF slet ikke vil røre efterlønnen, medmindre S vil det. I sandhed et smart træk fra ræven Kristian Thulesen Dahl.

Det er nu op til det gamle arbejderpartis ledelse (og øvrige folketingsmedlemmer) at bevise, at de evner at lytte til folkets røst og tage dets bekymringer alvorligt (som Helle så ofte har udtrykt det). Men da jeg har mine tvivl m.h.t. partiets høreelse, må jeg hellere gentage, hvad befolkningen siger: Den siger, at efterlønsalderen kun bør forlænges (med gulerod) på frivillig basis, dvs. ved at skabe bedre arbejdsmiljø, indføre seniorordninger (der gør det muligt at arbejde på nedsat tid) og opnå større indflydelse på såvel arbejdets karakter som arbejdstiden etc. Kun på disse vilkår bør tilbagetrækningsalderen kunne forlænges.

Svækket USA i Asien

Amerikas geopolitiske mareridt

Af F. William Engdahl

CIA-chef Goss er (blevet) gået fra sin post. Der sker i øjeblikket en drypvis udskiftning af Bushs neokonservative støtter. Den pro-israelske lobby er under pres. Den militære fiasko i Irak og USA's geopolitiske svækkelse i Asien er baggrunden for, at en anden imperialistgruppe, de såkaldte 'realister', igen er ved at vinde indflydelse i amerikansk politik.

lige uforstyrrelige udtryk, idet han insisterede – *"Jeg har ikke løjet. Jeg løj ikke dengang"* – før han kastede sig ud i et kraftigt forsvar for administrationens påstande fra før krigen om Iraks masseødelæggelsesvåben.

Men Rumsfeld blev usædvanligt mundlam, da McGovern pressede ham omkring hans påstande fra dengang om, at han vidste, hvorhenne de ukonventionelle irakiske våben var lokaliseret.

"Du sagde, at du vidste, hvor de var," sagde McGovern.

"Det gjorde jeg ikke. Jeg sagde, at jeg vidste, hvor de mistænkte steder var," svarede Rumsfeld.

McGovern læste derefter op af forsvarsministerens erklæringer om, at våben var lokaliseret nær Tikrit og Bagdad ...

Rumsfeld blev dødsstille. Hele episoden blev filmet og vist på kabel-tv.

Rumsfelds dage er tydeligvis talte.

Karl Rove siges at være blot dage fra at blive tiltalt sammen med Cheneys medhjælper, Lewis Libby, i Valerie Plame-lækagesagen.

Som man vil huske, handlede denne sag om, at der angiveligt var beviser på beriget uran fra Niger. Det blev brugt som grundlag for at overtale kongressen til at give Bush *carte blanche* i forhold til Irak.

Alle tråde bliver omhyggeligt tydeligvis vævet sammen af den genopdukkende fløj af 'politiske realister' (repræsenteret af Brzezinski m.fl., o.a.) til noget, der sandsynligvis munder ud i en rigsretssag, måske også imod vicepræsidenten, den virkelige magthaver bag Bushs præsidentembede.

"I løbet af kun 12 måneder er det lykkedes Rusland og Kina at flytte om på brikkerne på Eurasiens geopolitiske "skakbræt" – og væk fra, hvad der har været en overvældende amerikansk strategisk fordel, til det modsatte, hvor USA i stigende grad er isoleret. Det er potentielt det største strategiske nederlag for den amerikanske magtudfoldelse i perioden efter 2. verdenskrig."

Udenrigspolitisk katastrofe i forholdet til Kina

I denne sammenhæng er Bushs nylige diplomatiske fornærmelse af den besøgende kinesiske præsident Hu Jintao dobbelt katastrofal for den amerikanske udenrigspolitiske situation.

Bush handlede efter et manuskript skrevet af de anti-kinesiske neo-konservative, der bevidst fornærmede og ydmygede Hu i Det Hvide Hus.

Først var der en episode med en taiwanesiske 'journalist', et Falun Gong-medlem, på den omhyggeligt iscenesatte pressekonference i Det Hvide Hus. Under optagelsen af konferencen fyrede han en tirade om kinesiske menneskerettigheder af i mere end tre minutter, uden at der blev gjort forsøg på at afbryde ham. Det blev fulgt op med afspilningen af den kinesiske nationalsang for Hu. Den "kinesiske" hymne var imidlertid den taiwanesiske udgave af den kinesiske nationalsang – og ikke (Beijing-) folkerepublikkens hymne.

Dette var ingen 'smutter' fra det Hvide Hus' professionelle protokolansvarliges side. Det var et bevidst forsøg på at ydmyge den kinesiske leder.

Problemet er, at den amerikanske økonomi er blevet afhængig af kinesiske handelsimport og af kinesiske beholdninger af amerikanske værdipapirer.

Goss' tilbagetræden kommer, efter at et voksende kor af pensionerede generaler offentligt har krævet forsvarsminister Rumsfelds øjeblikkelige tilbagetræden på grund af den militære fiasko i Irak. En hændelse i Atlanta den 4. maj, hvor Rumsfeld talte til et forventet venligsindet publikum, er illustrativ. Under spørgerunden blev han konfronteret med sin agitation for at gå i krig i Irak.

Ray McGovern, en CIA-veteran i 27 år (der engang stod for efterretningsbriefingen hver morgen af daværende præsident George H.W. Bush), indledte en debat med Rumsfeld. Han spurgte, hvorfor Rumsfeld før Irakinvasionen havde insisteret på, at der var 'skudsikre beviser', der forbandt Saddam Hussein med Al Qaeda.

"Var det en løgn, Mr. Rumsfeld, eller var dette fabrikeret andetsteds? For alle mine CIA-kolleger diskuterede dette, og det samme gjorde 11/9-kommissionen," spurgte McGovern en overrasket Rumsfeld. *"Hvorfor løj du for at få os i en krig, der ikke var nødvendig?"*

Mainstream-mediernes skift

I dag er der sket et skift i, hvordan de etablerede medier behandler Rumsfeld, Cheney og Bush.

Følgende beretning i Los Angeles Times om denne episode illustrerer det:

I begyndelsen af meningsudvekslingen bibeholdt Rumsfeld sit sædvan-

Kina er i dag den største indehaver af dollarreserver i form af amerikanske finanspapirer med en værdi skønnet til 825 mia. dollars.

Hvis Beijing beslutter at træde ud af det amerikanske obligationsmarked (selv blot delvist), ville det forårsage et frit fald for dollaren og et sammenbrud af det syv billioner dollars store ejendomsmarked, en bølge af amerikanske bankkrak og en enorm arbejdsløshed. Det er en realistisk mulighed, om end den er usandsynlig for nærværende.

Kinas Hu spildte ikke tid eller tårer over Bushs krænkelse. Han drog omgående videre til Saudi-Arabien på et tredages besøg, hvor begge parter undertegnede handels-, forsvars- og sikkerhedsoverenskomster. Det turde være overflødigt at gøre opmærksom på, at dette ikke er et ubetydeligt smæk over fingrene til Washington fra det traditionelt 'loyale' saudiske kongehus' side.

Hu underskrev en aftale med SABIC (Saudi Arabia) om at bygge et olieraffineri og petrokemisk projekt i Nordøstkina til 5,2 mia. dollars.

I begyndelsen af i år var kong Abdullah i Beijing på et officielt statsbesøg efter alle kunstens regler.

Hmmmm ...

Siden aftalen mellem Roosevelt og kong Ibn Saud, der gav Aramco og ikke briterne enekoncession på at udvinde saudisk olie i 1943, har Saudi-Arabien i Washington været regnet for en strategisk hovedinteressensfære.

Hu tog derefter til Marokko, også traditionel amerikansk interessensfære, og til Nigeria og Kenya, der alle anses for at være amerikanske interessensfærer. *Hmmmm.*

For kun to måneder siden var Rumsfeld i Marokko for at tilbyde amerikanske våben. Hu tilbyder at finansiere energiudnyttelse der.

SCO og de iranske udviklinger

De seneste udviklinger i forbindelse med SCO – Shanghai Cooperation Organization – og Iran understreger yderligere den dramatiske forandring i De Forenede Staters geopolitiske situation.

SCO blev oprettet i Shanghai den 15. juni 2001 af Rusland og Kina sammen med fire tidligere sovjetiske centralasi-

Bush og Hu Jintao i Det Hvide Hus

atiske republikker: Kasakhstan, Kirgisistan, Tadsjikistan og Usbekistan.

Før 11. september 2001 og den amerikanske proklamation af 'ondskabens akse' i januar 2002 udgjorde SCO efter Washingtons opfattelse blot et geopolitisk diskussionsforum. I dag udgør SCO, der til dato har været næsten fuldstændigt fortiet i de amerikanske mainstream-medier, en ny politisk modvægt imod amerikansk overherredømme og dens "unipolære" verden.

På det næste SCO-møde 15. juni 2006 er Iran blevet inviteret til at blive fuldt medlem af SCO.

I sidste måned meddelte den kinesiske ambassadør Lio G. Tan i Teheran, at en ny olie- og gasaftale er klar til at blive underskrevet mellem Kina og Iran.

Denne aftale siges at være mindst 100 mia. dollars værd og omfatter udvikling af det enorme Jadavaran-oliefelt. Kinas Sinopec vil aftage 250 mio. tons flydende naturgas over 25 år. Det er ikke underligt, at Kina ikke er begejstret for at støtte Washington imod Iran i FN's sikkerhedsråd. USA har af indlysende geopolitiske grunde forsøgt at lægge massivt pres på Beijing for at undlade at indgå aftalen, men uden held. Det er endnu et stort nederlag for Washington.

Iran arbejder også med planer om at levere naturgas via en olierørledning til Pakistan og Indien. Energiministrene fra de tre lande mødtes i Doha for nylig og planlægger at mødes igen i denne måned i Pakistan.

Fremgangen for disse olierørledningsprojekter er et direkte tilbageslag for Washingtons forsøg på at styre investorer fri af Iran. Ironisk nok driver USA's modstand mod dem disse lande i hinandens arme. Det er Washingtons 'geopolitiske mareridt'.

På samme SCO-møde den 15. juni vil Indien, som Bush personligt forsø-

ger at bejle til som geopolitisk modvægt til Kina, også blive inviteret til at tilslutte sig SCO. Derudover vil Mongoliet og Pakistan blive inviteret til at blive medlemmer af SCO.

Derved vil SCO øge sin vægt i geopolitisk sammenhæng ganske betragteligt.

Irans viceudenrigsminister Manouchehr Mohammadi sagde i april til ITAR-Tass i Moskva, at iransk medlemskab af SCO 'kunne gøre verden mere retfærdig'. Han talte også om at bygge en iransk-russisk 'gas- og oliebue', hvor disse to gigantiske energiproducenter kunne koordinere aktiviteter.

USA ude i kulden i Centralasien

Optagelsen af Iran i SCO åbner mange nye muligheder for Iran og regionen. I kraft af SCO-medlemskabet kan Iran nu tage del i dettes projekter, hvilket yderligere vil være ensbetydende med adgang til højst tiltrængt teknologi, investering, handel og udvikling af infrastrukturen. Det vil have stor betydning for den globale energi sikkerhed.

SCO har efter sigende oprettet en arbejdsgruppe af eksperter forud for juni topmødet med henblik på at udvikle en fælles asiatisk energi-strategi i SCO-regi og en drøftelse af fælles olierørledningsprojekter, olieudvinding og relaterede aktiviteter. Iran sidder på verdens næststørste naturgas-reserver – Rusland har de største. Rusland er verdens næststørste olieproducent efter Saudi-Arabien. Dette er ikke uvæsentlige træk.

Indien er desperat for at komme på talefod med Iran om energispørgsmålene, men bliver presset af Washington til at lade være.

Bush-administrationen forsøgte sidste år at få 'observatørstatus' i SCO, men blev afvist. Afvisningen har – sammen med SCO's krav om en reduceret amerikansk militær tilstedeværelse i Centralasien, det udvidede russisk-kinesiske samarbejde og tilbageslagene for amerikansk diplomati i Centralasien – udløst en politisk nyvurdering i Washington.

Efter udenrigsminister Condoleezza Rices besøg i Centralasien i oktober 2005 bekendtgjorde hun en reorganisering af det amerikanske udenrigsministeriums afdeling for Sydasiens, så den

Amerikas geopolitiske mareridt

kan inkludere de centralasiatiske stater og en ny plan for 'Greater Central Asia'. Washington prøver at trække de centralasiatiske stater bort fra Rusland og Kina. Hamid Karzais regering i Kabul har ikke reageret på SCO's tilnærmelser. I betragtning af hans historiske forbindelser til Washington har han sandsynligvis ikke meget valg.

Gennadij Jestafijav, en tidligere general i Ruslands udenrigsefterretningstjeneste, siger at 'USA's langsigtede mål i Iran er indlysende: at fremkalde det nuværende regimes fald og etablere kontrol over Irans olie og gas; og at bruge dets territorium som den korteste rute for transport af kulbrinter under amerikansk kontrol fra centralasiatiske regioner og Det Kaspiske Hav uden om Rusland og Kina. Dette uden at nævne Irans militære og strategiske betydning i sig selv.'

Washington havde baseret sin strategi på Kasakhstan som sin nøglepartner i Centralasien. USA ønsker at udvide sin fysiske kontrol over Kasakhstans oliereserver og organisere dens olietransport via Baku-Ceyhan-olierørledningen, og samtidig at skabe sikkerhed for USA's dominerende rolle omkring Det Kaspiske Hav. Men Kasakhstan leger ikke

med. Præsident Nursultan Nazarbajev rejste til Moskva den 3. april for at genbekræfte sin fortsatte brug af russiske olierørledninger. Og Kina gennemfører, som vi bemærkede tilbage i december, tillige store energi- og olierørledningshandler med Kasakhstan.

Hvad der forværrer Washingtons geopolitiske problemer, er, at dets forhold til Usbekistan i dag er katastrofalt – selv om det sikrede sig en aftale om en stor amerikansk militærbase med Usbekistan efter september 2001. De amerikanske bestræbelser på at isolere præsident Islam Karimov i forlængelse af taktikken fra den ukrainske 'orange revolution' fungerer ikke.

Den indiske premierminister Manmohan Singh besøgte Tadsjikistan sidst i april.

Tillige støtter Tadsjikistan sig i høj grad på Ruslands støtte. I Kirgisistan holder præsident Burmanbek Bakijevs alliance med den Moskva-støttede premierminister Felix Kulov stadig til trods for amerikanske forsøg på at skabe splid i regimet.

I løbet af kun 12 måneder er det lykkes Rusland og Kina at flytte om på brikkerne på Eurasiens geopolitiske "skakbræt" – og væk fra, hvad der har

været en overvældende amerikansk strategisk fordel, til det modsatte, hvor USA i stigende grad er isoleret. Det er potentielt det største strategiske nederlag for den amerikanske magtudfoldelse i perioden efter 2. verdenskrig.

Dette er også den strategiske baggrund for den såkaldte realistiske klikes genopdukken i amerikansk politik.

F. William Engdahl har skrevet bestsellerbogen om olie og geopolitik: "A Century of War: Anglo-American Oil Politics and the New World Order".

Artiklen er en forkortet udgave af 'America's Geopolitical Nightmare and Eurasian Strategic Energy Arrangements', Center for Global Research, 7. maj 2006.

Oversættelse: Hans Pendrup

International Ungdomslejr 2006: Aktivistmøde 7. juni Fuld fart på forberedelserne – Vær med!

18 pct. af alle verdens unge lever for mindre end en dollar om dagen. 130 millioner unge har ikke fået grundlæggende skoleuddannelse og er analfabeter. 10 mio. unge er smittet med HIV/AIDS. Og den globale ungdomsarbejdsløshed sætter nye rekorder – 88 millioner unge har ingen job på det globaliserede arbejdsmarked. (Tallene er fra FNs Rapport om verdens unge 2005).

Men samtidig slår den globale ungdom også igen mod den nyliberale offensiv, der ruller over verden. De står forrest på barrikaderne mange steder. F.eks. i Latinamerika.

Kristian er netop vendt tilbage fra et halvt års ophold i en hel stribe lande i Mellem- og Latinamerika, hvor han bl.a. har fortalt om International Ungdomslejr 2006 mod fascisme og impe-

rialisme, der finder sted i Danmark om 10 uger.

Som et led i forberedelserne af lejren vil han fortælle om den latinamerikanske ungdom og deres kamp, som også vil få en fremtrædende plads på lejren med unge fra Ecuador, Colombia, Brasilien, Mexico og mange andre lande.

Det sker **onsdag den 7. juni kl. 19 i Oktober Bogbutik**, Egilsgade 24 på Islands Brygge, hvor forberedelsesgruppen til International Ungdomslejr indkalder alle interesserede og aktivister til møde om lejren.

Der vil også blive gjort status på forberedelserne og mobiliseringen, informeret om workshops og andre aktiviteter, som folk kan bidrage med, og nedsat en række aktivitetsgrupper.

Alle der kunne tænke sig at deltage eller støtte lejren er velkomne!

28.juli - 6.august 2006

Hundreder af unge fra hele verden vil samles i Nordsjælland - for at lave verden om.

**International Ungdomslejr
mod fascisme og imperialism**

Tilmeld dig nu!

**Se og få den nye lejraavis!
www.iul2006.net**

Lejren holdes på Isterød Efter- og Højskole. Deltagerpris 995,- kr. for hele perioden (inkl. måltider). Børn 6 - 13 år 500 kr. Børn under 6 gratis.

Få tilsendt elektronisk Nyhedsbrev – tilmelding på e-mail:

iul2006@yahoo.dk

Hugo Chavez vil give Europas fattige billig fyringsolie

"Massebord" på Europas fattige

Af Ole Larsen

Venezuelas demokratisk valgte Præsident Hugo Chavez udtalte for nylig, at hans Venezuela vil forsyne Europas fattige med billig olie. Kuldedøden har antaget enormt omfang, ikke mindst i Tony Blairs Storbritannien.

Under et besøg i Wien tilbød Venezuelas præsident Hugo Chavez opvarmning til fattige mennesker i Europa.

Han erklærede også:

"Det nordamerikanske imperiums sidste stund er kommet... nu må vi sige til Imperiet: 'Vi er ikke bange for dig. Du er en papirtiger'"

Sidste vinter forsynede Venezuela fattige amerikanere i det østlige USA med subventioneret olie. Venezuela har to olieraffinaderier i Tyskland og et i Storbritannien. Venezuela er en af verdens fire store olieproducenter. Ikke mindst Tony Blairs kapitalistiske Storbritannien behøver hjælp med at sikre de fattige i landet billig opvarmning.

I en lille tekst-tv-notits meddelte DR lillejuleaften 2003 at op imod 2.500 briter omkom

i ugen op til jul på grund af det kolde vejr. De britiske sundhedsmyndigheder havde advaret befolkningen mod vinterens farer. Advarslen kom dagen efter, at et ældre ægtepar omkom i deres iskolde lejlighed.

I den britiske avis The Times, som støtter New Labour-regeringens politik i Irak såvel som i England og ejes af mediefyrsten Ian Murdoch, kan man læse:

"Omkring 30.000 ældre mennesker dør af kulde hver vinter, ofte fordi de ikke har fjernvarme eller ikke har råd til at åbne for varmen." (6. dec. 2005)

Ifølge det britiske statistikkontor – The Office of National Statistics (ONS) – er nøden blandt Englands fattige blevet værre de sidste år. Deres tal viser, at vinteren i fjor medførte en 34 % stigning i forhold til året før – det højeste i fem år. Ifølge ONS døde omkring 25.000 ældre mennesker på 75 år og ældre af kulde-relaterede sygdomme i vinteren 2004/05 (december-marts) i Storbritannien.

"Hver år dør titusinder ældre mennesker i England og Wales – ikke på grund af "alderdom", men fordi de

ingen varme har. Hvert eneste af disse dødsfald kan forhindres, alligevel gør vi meget lidt for at redde deres liv."

Sidste år døde 31.600 ældre mennesker i England og Wales af kulde-relaterede sygdomme, der kunne være forebygget. Året inden døde 21.500 helt unødvendigt ifølge ONS. I virkeligheden mistede op imod 50.000 ældre hver eneste vinter gennem de sidste fem år livet pga. af kulden.

Denne statistik er en skændsel for Storbritannien.

Dickens i 2006

Hovedårsagen til de ældre menneskers kuldedød er fattigdom. På grund af små pensioner, den ringe velfærdshjælp og de skyhøje udgifter til boligopvarmningen har mere end 1,5 millioner ældre mennesker i England ikke råd til at opvarme deres hjem ordentligt.

Ældre mennesker betaler med livet for deres ringe pensioner og høje varmeudgifter.

Help the Aged – ÆldreHjælpen – kræver, at hver eneste ældre person bliver tildelt en tilstrækkelig pension, uanset deres baggrund eller situation, som er stor nok til at betale for hjemmets opvarmning, tøj og mad: "Alt under dette er en dødsstraf."

En anden hovedårsag til de ældre menneskers kuldedød er den lave britiske boligstandard. Alt for mange hjem er fugtige, utætte og svære at opvarme. Over 1,5 millioner husstande, hvor ældre mennesker bor, har ikke nogen rigtig isolering eller varme. Ingen af

dem lever op til regeringens minimumskrav til et varmt kvalitets-hjem.

Mervyn Kohler fra Help the Aged sammenlignede forholdene i dag under "New Labour"-regeringen med Charles Dickens' kapitalistiske England:

- Det er en skændsel, at så mange af de ældste og mest sårbare lever under Dickens'ke boligforhold. Regeringen må tage sig sammen!

"Step up your efforts, Mr Blair! Did you hear that?"

Næppe! New Labour-regeringens ører er rettet imod kravene fra finanskapitalisterne i City, de mest forkælede og rigeste lag i det engelske samfund.

Mere end 300 år efter, at kapitalismen for alvor brød igennem i England, er et så simpelt problem som at sikre folket mod kuldedøden uløst for dem, som behøver det mest.

Margaret Thatchers og New Labour-partiets kapitalistiske reformer og privatiseringer gennem de sidste 25 år betales af arbejderklassen og de fattige.

Rekordprofitter

Interessant er, at danske medier – trods al snakken om deres uafhængighed – er fuldstændigt tavse om dette "massebord" på Storbritanniens fattige, de fleste tilhørende arbejderklassen, som efter et langt arbejdsliv så at siger bliver frosset ud i kulden og døden.

Det er desværre en årligt tilbagevendende tragedie, som viser det britiske klasseamfunds brutale karakter. For der er ingen økonomisk krise i Storbritannien. Den britiske kapitalistiske overklasse har aldrig været rigere.

Kapitalisterne bag selskabet Centrica, som bl.a. ejer British Gas, hentede

New Labour har haft næsten 10 år til at sikre denne kvinde og hendes landsmænd mod vinterkulden.

profitter på 16.512 millioner kr. i året 2005 takket være koncernens tusinder af arbejdere og andre ansatte.

Det kapitalistiske olie-monopol Shell pralede tidligere i år med at have slået "britisk rekord" i profit: 13 milliarder pund, dvs. 143.000 millioner kr. i 2005.

Shells "rekord" blev efterfulgt af regnskabet fra den amerikanske olie-koncern Exxon Mobil (ESSO), der viste en 42 % stigning i selskabets profitter i 2005 til 36,13 milliarder dollars. Det svarer til ca. 210 milliarder kr.

Oliegiganten BP rapporterede en 25 % stigning i selskabets overskud: Profitten for 2005 steg til 11,04 milliarder pund, ca. 121 milliarder kr.

Samtidig har den britiske stat sendt titusinder af soldater til Irak og Afghanistan, hvor de deltager i undertrykkelsen af folkene der.

Det socialdemokratiske "New Labour"-regime, som nu har haft magten i snart ti år under krigsforbryderen Tony Blairs ledelse, deltager fuldt ud i den imperialistiske aggression mod Iraks folk, men har ikke kunnet sikre et grundlæggende velfærdsgode, som at folk har varme i deres hjem.

Til trods for, at landsdækkende kampagneorganisationer som *National Right to Fuel Campaign* siden 1975 har gennemført kampanjer for at sætte fokus på de titusinder af dødsfald hver vinter som en følge af fattigdommen, er intet ændret.

Den private *Kampagnen for Opvarmning af Boliger* meddeler: "Vi har en enorm efterspørgsel efter 'Keep Warm Keep Well'- (Hold dig varm – Ha' det godt) materialer i år, så desvær-

re er vi løbet tør for nogle brochurer. Desværre har vi ingen muligheder for at trykke flere eksemplarer for tiden."

I en anden kampagne, *The Cold Can Kill*, lyder det: "Vores PDF-pakke har mange brugbare råd og tips om, hvordan man holder sig varm."

På vej mod engelske tilstande?

150 år efter, at Dickens, Marx og Engels beskrev kapitalismens udbytning og fattigdom i England, udgives der pjecer med "råd og tips" om, hvordan man undgår at dø af kulde.

Kampagner er ikke nok. Storbritannien behøver en social og politisk revolution for at sikre

velfærd til alle. Socialismen vil sikre alle arbejde og velfærd.

Fransk arbejderklasse og ungdom har vist vejen. Ligesom Chavez' Venezuela viser, hvilken vej arbejderklassen, ungdommen og pensionisterne må gå. Protesterne i Tyskland mod Hartz IV-loven – et angreb på arbejderklassens dagpenge rettigheder – og protesterne i dag i Danmark imod de kapitalistiske "velfærdsreformer" viser, hvilken vej vi må gå for at stoppe kapitalisternes angreb og undgå en engelsk-amerikansk udvikling.

Den kapitalistiske kontrarevolution – liberalisering og privatiseringer – som England har gennemlevet de sidste tyve år efter minearbejderstrejkens afslutning, er så omfattende, at Storbritannien i dag står til højre for Euro-projektet. Derfor er store dele af Storbritanniens kapitalistiske erhvervsliv imod landets tilslutning til euroen.

De sidste tyve år under Thatcher og hendes politiske efterfølger Tony Blair

er de privatiseringer, nedskæringer og indskrænkninger i arbejderklassens faglige aktionsmuligheder, som er en forudsætning for Europrojektets succes, blevet gennemført i England.

Den Økonomisk-Monetære Union – ØMU'en – og Euroland-projektet med dets kapitalistiske budgetregler og nedskæringer skal sikre den samme styrkelse af kapitalisternes "konkurrencekraft" på arbejderklassens bekostning, som er gennemført i England i de sidste tyve år.

I det britiske tidsskrift *The Economist* aprilnummer håbede redaktørerne (på et tidspunkt hvor kampen mod den kapitalistiske CPE-lov ikke var afgjort), at Frankrigs regering og magtapparat ville slå protesterne og strejkerne ned og dermed sikre en et fransk *Thatcher-situation*.

The Economist og det franske bourgeoisie drømte om, at der også i Frankrig skulle indtræffe et tilsvarende øjeblik, som da Thatcher med hjælp fra de borgerligjorte fagpampere i Labour i 1984-85 nedbrød arbejderklassens modstand og startede den kapitalistiske kontrarevolution med yderligere angreb på arbejderklassens, ungdommens og kvindernes sociale rettigheder, og med privatiseringer.

Men på grund af de revolutionære kommunistiske og marxistisk-leninistiske kræfters styrke i fransk arbejderklasse og ungdom blev den kapitalistiske drøm om en Thatcher-situation i Frankrig forpurret.

Kampen mod CPE-loven blev vundet, men krigen fortsætter.

De franske, britiske og danske kapitalister venter på et gunstigt "øjeblik" til at starte det næste angreb.

Til Kommunistisk Politiks læsere og abonnenter
Brug girokortet som er vedlagt dette nummer. Bladet har brug for penge

Du kan gå i en BGSbank eller Danske Bank og sætte penge ind, det koster ikke gebyr. Eller betal via netbank.

Oktobers bankkonto har reg.nr. 1551, kontonr. 166 34 271.

Kommunistisk Politik – en rød stemme mod krise, krig og reaktion

Statsministeren kæmper for at undgå grundlovssag om Irak-krigen

Den 11. oktober 2005 anlagde 24 danske statsborgere sag ved Østre Landsret som 1. instans for at få prøvet ved domstolene, om grundloven er brudt ved 61 folketingsmedlemmers beslutning (50 imod, 68 undlod) om at sende Danmark i krig uden overholdelse af FN-Pagten. Den 22. november udvidedes sagen med et søgsmål anlagt af forældrene til den i Irak dræbte soldat Bjarne Kirkmand.

Blandt de eksperter i dansk statsforfatningsret, der udtalte sig, herunder navnlig professor dr.jur. Henning Koch og tidl. justitsminister, professor dr.jur. Ole Espersen, er der nærmest enighed om, at der foreligger et grundlovsbrud, altså at grundloven er overtrådt, fordi den i forbindelse med sin vedtagelse i 1953 udtrykkeligt forudsatte overholdelse af international lov, når det drejer sig om dansk deltagelse i en uproverket angrebskrig mod en suveræn stat.

På vegne af sagsøgerne blev statsministeren tilskrevet ved skrivelse af 17. oktober 2005. Østre Landsret har anmodet statsministeren om at afgive svarskrift i begge sager. Foreningen agter at offentliggøre disse svarskrifter, hvori statsministeren ikke koncentrerer sig om sagens indholdsmæssige realitet om grundlovsbrud, men derimod forsøger at forhåndsafskære sagen fra prøvelse ved at nedlægge påstand om afvisning som følge af påstået manglende såkaldt søgsmålskompetence for sagsøgerne. Statsministerens processtrategi er såle-

des som følger:

- At forsøge at forhindre, at sagen overhovedet bliver undersøgt i sin substans. Statsministeren mener altså, at han og folketingsflertallet – i modsætning til den øvrige befolkning – skulle være hævet over loven, og at ansvaret for hans handlinger ikke skal kunne gøres gældende ved domstolene.

- At forsøge at forsinke sagen. Statsministerens manøvre har allerede forsinket sagen flere måneder. Fastholder han denne linje og sin begæring om udskillelse til særskilt behandling, bliver konsekvensen, at sagen først skal versere for to instanser (Østre Landsret og Højesteret) om dette spørgsmål i ca. 2-3 år. Fastslår Højesteret således formodentlig først i 2009, at sagen skal behandles ved domstolene, begynder realitetsbehandling forfra i Østre Landsret, og spørgsmålet om grundlovsbrud bliver derfor først endeligt afgjort efter yderligere 2-3 år, dvs. omkring 2012.

- At besværliggøre sagen for sagsøgerne. Statsministerens manøvre finder sted under anvendelse af statsministerens fulde ressourcer hos embedsmænd og hos Kammeradvokaturen. Sagsøgerne besidder i forhold til dette kun helt ulige ressourcer. Statsministerens manøvre tager også sigte på at forsøge at køre sagsøgerne trætte.

Sagsøgerne har i en skriftlig replik, der netop er afleveret til Østre Landsret,

taget stilling til statsministerens svarskrift.

København, den 22. maj 2006

Kai Lemberg
Grundlovskomiteen vedr. Irak-krigen
www.gk2003.dk

Minoriteternes grundlovsdag på Christiania

Mandag d. 5. juni 2006 – 2. pinsedag omkring bålpladsen i Pusher Street

En Grundlovsdag, der handler om Grundloven, – om demokrati og menneskerettigheder, – om de grupper, det går ud over, når Grundloven tilsidesættes. Boder og stande fra 'minoritetsgrupper' over det ganske land. Flygtninge, hjemløse, arbejdsløse, fleksjobbere, skånejobbere, aktiverede, førtidspensionister, christianitter, grønlandere, ungdomshusbrugere, ordblinde, handicappede, gadebørn, tosser, posedamer, landevejsriddere, genier, gale, bøsser, lesbiske m.fl. – OG DIG!!!

Program

Kl. 14.00 Åbning v. Esben Just
 Kl. 14.30 GRUNDLOVSTALER. Professor i strafferet Vagn Greve taler over emnet 'Fra retsstat til politistat'
 Kl. 15.00 Åben mikrofon for alle
 Kl. 16.20 Erik Clausen
 Kl. 16.45 Åben mikrofon for alle
 Kl. 17.15 Politiskolekoret
 Kl. 17.35 Søren Ramsing, Den syngende sagfører fra Langeland
 Kl. 18.00 Stig Møller & Peter Inge-mann
 Kl. 20.00 Jam og overraskelser
 Kl. 22.00 Slut
 Øvrige talere, bl.a. Hans Schjørmann, Landsorganisationen af Arbejdsledige, Michael Rasmussen, Hjemløses Venner

Minoriteterne Er Majoriteten

NB

Arr.: Landsorganisationen af Arbejdsledige, Hjemløses Venner, Husvild Og Christianias Kulturforening

Demonstrationen

samlede et stort tusindtal, og alt forløb fredeligt, - men blandt dem var også Uno Robert Olsen mødt op, - blandt mange deltagere kort og godt kendt som en person med stærkt afvigende karakter og uden den store fatteevne for demonstrationens karakter, - og af gode grunde blev hans navn i folkemunde stærkt forkortet til, - U.R.O.

Hvem ejer samfundet?

Så kom den næste skandale, hvor pressen sætter fokus på den ringe behandling, vi tilbyder mennesker i 'vores' samfund. I sidste uge savlede pressen i rædselsfulde historier om børn i de danske såkaldte asylcentre. Så vidt jeg kan høre, er den rette betegnelse afstraffelseslejligheder. Den sag afsluttedes i pressen med en overfladisk 'happy ending' for børnene.

Så sendte DR en journalist ud med skjult kamera (hvornår mon de står på din arbejdsplads eller i dit soveværelse!) i det tilsyneladende velmenende ærinde at dokumentere de elendige forhold på ét plejehjem i København. Tilfældigvis offentliggøres historien dagen før, forhandlingerne i KL-regi om fordelingen af statens puljer går i gang. Så vi forventer, at der nu kommer orden på forholdene. I hvert fald en firing og lidt penge til uddannelse og lønforhøjelser for plejehjemspersonalet. Politikerne kan profilere sig, vi får den daglige dosis skræk-historier fra virkelighedens verden og de gamle får en 'happy ending'. Der er trods alt mange af os, der kan se frem til at ende vores dage på et plejehjem. Så den mest basale pleje må være i orden, uden lasede røve.

Der er masser af andre skandaler før denne: hørehæmmede, kræftsyge, blinde, tosprogede, ordblinde, torturofre, fejl-medicinerede, institutionsbrugere, stress-syge, volds-ofre, allergiramte, psykisk syge, fejlnærede ... listen er alenlang, og meget, meget andet kunne nævnes ... alle kan de tale med om, at den nødvendige indsats er ringe, for ringe. Den indsats, der skulle fore-

bygge, udvikle og forbedre omsorgen for mennesker, der har brug for lidt ekstra omsorg.

Det er heller ikke nogen ny historie. Det vrimler med fortilfælde på de københavnske plejehjem, og den ene socialborgmester efter den anden har måttet give op. Det nye er, at der er syn for sagn. Det er desværre heller ikke nogen skrækhistorie for dem, der har arbejdet på et plejehjem. **Det er normen!**

Der ER ikke personale nok, det ER ikke muligt altid at nå den mest basale pleje og omsorg. I weekenderne, om aftenen, på helligdagene er bemanningen skåret ned til benet (og lidt til), og personalet består først og fremmest af uuddannede, der skal tjene penge til studierne, til gælden, til huslejen, til børnene. Det er langt de færreste, der vælger arbejdet af lyst. Alene den elendige aflønning kan skræmme de fleste med evnerne og lysten væk.

På langt de fleste plejehjem vil man

kunne finde mangler som dem, der blev vist fra Fælledgårdens plejehjem. Nogen er bedre til at undgå synlige skavanker som liggesår, røde og lasede haler, svimmelhed, fald, uhumske toiletter etc. Det opnås bl.a. ved ekstra medicinering, der gør beboerne mere sløve og mindre pasningskrævende, og stramme retningslinjer for, hvad der skal gøres af hvem og hvornår – på bekostning af tiden til at lytte, tale og være sammen, på bekostning af muligheden for at behandle de gamle med respekt. *"Nej du kan ikke komme på toilettet, vi har ikke tid nu!"*

Jeg så udsendelsen sammen med én, der arbejder i en børnehave. Kommentaren derfra var: *"Det er da godt, de ikke kommer ud på min arbejdsplads."* Underforstået: Heller ikke i børnehaver og vuggestuer er der tid nok til at behandle børnene med respekt. *"Du skal på toilettet, nu, om lidt har vi ikke tid!"*

Så er det jeg spørger: *Hvem ejer egentlig samfundet?* GBe

KØB DIN NYE CD I OKTOBERS BOGBUTIKKER

THOMAS KOPPEL
IMPROVISATIONER FOR KLAVER 120 KR
- EN STROM AF KÆRLIGHED TIL LIVET, UDK. 1.5.06

PROTESTSANGE.DK 139 KR
- NYE INDSPILNINGER AF GL. PROTESTSANGE,
MARIE FRANK, ATAF, MAGTENS KORRIDORER,
RIFFELSYNDIKATET, PER VERS M.FL.
UDK. 18.5.06

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 14-17.30

Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83
Åbningstid:
Hverdage 12-17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
86 18 40 06
Åbningstid:
Man, ons, fre 14-17.00

Et fransk pust

Selvom politiet arm i arm med hele det borgerlige mediebillede forsøgte det, så kunne det ikke fornægtes: Det var den største demonstration i årtier, da ungdommen og arbejdspladserne havde sat hinanden i stævne sidste onsdag. Den sekscifrede skare udtrykker tydeligvis den i mange år indestængte harme over den førte reaktionære politik i den bredeste skala. Utilfredsheden og vreden strækker sig over mange flere spørgsmål, end de få, men vigtige, som arrangørerne havde valgt.

Krigsmodstanden var eksempelvis ikke nævnt med et ord i hverken grundlag eller taler, men den var i allerhøjeste grad repræsenteret – fra organisationer såvel som i de enkeltes hjerter. Den burde således også have manifesteret sig i grundlaget, men det fandt Socialdemokraterne og med dem venstresocialdemokraterne ikke belejligt.

Det ændrer ikke ved det faktum, at sammensætningen af og bredden i demonstrationen havde den dynamik i sig, som gav et strejf af Frankrig, som vi så det for få måneder siden. Der er helt klart grund til at fastholde inspirationen fra liljelandet.

Der hersker heller ingen tvivl om, at fremmødet, aktionerne og arbejdsnedlæggelserne skabte betænkeligheder hos landets stats- og krigsminister, Anders Fogh Rasmussen. Det var da også yderst sigende, at Fogh ikke selv ville give kommentarer til situationen. Som så ofte før skulle den tørres af på en konservativ minister, i dette tilfælde Bendt Bendtsen.

Der er heller ingen tvivl om, at bevægelsen og dens omfang var en overraskelse for LO-bosserne og Socialdemokraternes top. LO havde med tidspunktet og appeller forsøgt at undgå arbejdsnedlæggelser, men uden den store succes. Helle Thorning-Schmidt forsøgte på vammel måde både at omklamre demonstrationen og

Sammensætningen af og bredden i demonstrationen havde den dynamik i sig, som gav et strejf af Frankrig, som vi så det for få måneder siden.

Der er helt klart grund til at fastholde inspirationen fra liljelandet.

Faglig kommentar

samtidig vende det hele på hovedet ved at erklære, at demonstrationen i virkeligheden var en opbakning til Socialdemokraternes fortsatte deltagelse i et forlig om velfærdsforringelser.

Så fik vi fastslået det: Helle ejer ingen skam, men kun troskab over for Mærsk, Fogh og storkapitalen.

På selve dagen spillede Dansk Folkeparti bolden lige i favnen på Socialdemokraterne:

- *Der bliver ingen forandringer i efterlønsordningen, hvis ikke Socialdemokraterne vil*, erklærede Thulesen Dahl.

Taktikken skabte en stor medieomtale, der faktisk overhovedet ikke var belæg for. VK-regeringen har nemlig allerede inden sidste folketingsvalg betinget sig, at sådanne ændringer kræver Socialdemokraternes medvirken. Meget kan man beskyldte ham for, men dum er han jo ikke. Han har lært af Nyrops fadæse.

Guccitasken insisterede uanfægtet og med stor arrogance, at Socialdemokratiet med garanti vil medvirke til ændringerne i efterlønsordningen i form af en udsættelse af tilbagebetrækningsalderen med to år. Begrundelsen herfor er den velkendte og hyk-

leriske: *Afhensyn til de kommende generationer, der ellers ikke vil have råd til velfærd.*

De to store fagforbund, 3F og FOA, har hele tiden erklæret deres *principielle* holdning til, at efterlønsordningen bør bevares i dens nuværende form. FOA har eksempelvis sammen med BUPL indsamlet mere end 150.000 underskrifter herfor. 3F har været mere vaklende, idet forbundsformand Poul-Erik Skov Christensen har udtalt, at *hvis* ordningen skal laves om, så skal det ske under hensyntagen til "hans" medlemmer, der som ufaglærte nedslides i en yngre alder. Derfor kan han godt acceptere, at ordningen reduceres til at omfatte arbejdere med et vist antal år på bagen. Ind til videre står FOA-formanden, Dennis Kristensen, fast på sin holdning:

- *Regeringens efterlønsalder på 63 og Dansk Folkepartis og Socialdemokraternes 62 år er begge socialt skæve og uretfærdige. Læg nu de forslag på hylden. Så har I samtidig vist, at I har lyttet til de langt over 100.000 mennesker, der tog ansvar for velfærdens fremtid ved demonstrationerne den 17. maj.*

Endnu bliver det end ikke overvejet "at lægge forslagene på hylden".

Det skal der skrappe lud til. Derfor stiller diskussionerne sig centralt om, hvordan bevægelsen skal udvikle sig. Her vil princippet om at give plads til alle, bevægelser som enkeltpersoner, med paroler, der eksempelvis rummer krigsmodstand, være af største betydning. Det samme gælder aktionsformerne, så tingene ikke snævres ind til de pæne, parlamentariske udbrændte metoder, der sigter mod et skifte ved folketingsvalget om næsten tre år.

Lad os tilegne os lidt fransk mentalitet.